

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

66. årgang

11. april 2023

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2023/C 127/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2023/C 127/02	Sag C-623/20 P: Domstolens dom (Første Afdeling) af 16. februar 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien (Appel – sprogordning – meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af administratorer inden for revision – sprogkunderskaber – begrænsning af valget af andet sprog ved udvælgelsesprøven til engelsk, fransk og tysk – kommunikationssproget med Det Europæiske Personaleudvælgelseskantor (EPSO) – forordning nr. 1 – tjenstemandsvedtægten – artikel 1d, stk. 1 – forskelsbehandling på grund af sprog – begrundelse – tjenestens interesse – krav om ansættelse af administratorer, der »umiddelbart kan indgå i arbejdet« – domstolsprøvelse – det krævede bevisniveau)	2
2023/C 127/03	Sag C-635/20 P: Domstolens dom (Første Afdeling) af 16. februar 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien (Appel – sprogordning – meddelelse om almindelige udvælgelsesprøver med henblik på ansættelse af administratorer, der skal udføre efterforskningsopgaver, og teamledere for efterforskere – sprogkunderskaber – begrænsning af valget af andet sprog ved udvælgelsesprøverne til engelsk, fransk og tysk – kommunikationssproget med Det Europæiske Personaleudvælgelseskantor (EPSO) – forordning nr. 1 – tjenstemandsvedtægten – artikel 1d, stk. 1 – forskelsbehandling på grund af sprog – begrundelse – tjenestens interesse – krav om ansættelse af administratorer, der »umiddelbart kan indgå i arbejdet« – domstolsprøvelse – det krævede bevisniveau)	3

2023/C 127/04	Sag C-707/20, <i>Gallaher: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 16. februar 2023 — Gallaher Limited mod The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Det Forenede Kongerige) (Præjudiciel forelæggelse – direkte beskatning – selskabsskat – artikel 49 TEUF, 63 TEUF og 64 TEUF – etableringsfrihed – frie kapitalbevægelser – koncernintern overdragelse af aktiver – selskab med skattemæssigt hjemsted i en medlemsstat, hvis moderselskab har sit skattemæssige hjemsted i en anden medlemsstat og hvis søsterselskab har sit skattemæssige hjemsted i et tredjeland – overdragelse af intellektuelle ejendomsrettigheder foretaget af det selskab, der har sit skattemæssige hjemsted i en medlemsstat, til dets søsterselskab med skattemæssigt hjemsted i et tredjeland – overdragelse af et selskab med skattemæssigt hjemsted i en medlemsstat af aktier i et af datterselskaberne til dets moderselskab, der har skattemæssigt hjemsted i en anden medlemsstat – modydelse svarende til markedsværdien af de overdragne aktiver – skattefritagelse eller beskatning afhængigt af, hvilket land det modtagende selskab er etableret i)</i>	3
2023/C 127/05	Sag C-312/21, <i>Tráficos Manuel Ferrer: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. februar 2023 — Tráficos Manuel Ferrer S.L. og Ignacio mod Daimler AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Valencia — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – konkurrence – erstatning for en skade, som er forvoldt af en praksis, der er forbudt i henhold til artikel 101, stk. 1, TEUF – Kommissionens afgørelse om, at der foreligger hemmelige aftaler om prisfastsættelse og forhøjelse af bruttopriserne for lastbiler i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) – national civilprocesretlig regel om, at hver part bærer sine egne sagsomkostninger, hvis en påstand tiltrædes delvist, medmindre der foreligger ulovlig adfærd – medlemsstaternes procesautonomi – principperne om effektivitet og ækvivalens – direktiv 2014/104/EU – formål og samlet afvejning – artikel 3 – ret til fuld erstatning for den lidte skade – artikel 11, stk. 1 – solidarisk hæftelse for ophavsmændene til en overtrædelse af konkurrenceretten – artikel 17, stk. 1 – mulighed for, at den nationale retsinstans fastsætter skaden ved et skøn – betingelser – umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt i praksis at opgøre skaden – artikel 22 – tidsmæssig anvendelse)</i>	4
2023/C 127/06	Sag C-343/21 <i>Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 16. februar 2023 — PV mod Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie« (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Varhoven administrativen sad — Bulgarien) (Præjudiciel forelæggelse – den fælles landbrugspolitik – støtteforanstaltninger til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne – betalinger for miljøvenligt landbrug – forordning (EF) nr. 1974/2006 – støttemodtagerne ikke i stand til fortsat at opfylde de indgæede forpligtelser – begreberne »jordfordeling« og »indgreb som led i fysisk planlægning« – mangel på de fornødne foranstaltninger til, at støttemodtagerens forpligtelser kan tilpasses bedriftens nye situation – forordning (EF) nr. 1122/2009 – begrebet »force majeure og usædvanlige omstændigheder«)</i>	5
2023/C 127/07	Sag C-349/21, <i>HYA m.fl. (Begrundelse for godkendelse af telefonaflytning): Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 16. februar 2023 — HYA, IP, DD, ZI og SS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Spetsializiran nakazatelen sad — Bulgarien) (Præjudiciel forelæggelse – telekommunikation – behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred – direktiv 2002/58 – artikel 15, stk. 1 – indskrænkning af den elektroniske kommunikationshemmelighed – retsafgørelse om godkendelse af aflytning, registrering og lagring af telefonsamtaler foretaget af personer, der mistænkes for at have begået en forsætlig alvorlig strafbar handling – praksis, hvorefter afgørelsen udfærdiges efter et standardtekstforlæg, som ikke indeholder en individualiseret begrundelse – artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – begrundelsespligt)</i>	6
2023/C 127/08	Sag C-393/21, <i>Lufthansa Technik Aero Alzey: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 16. februar 2023 — Sag indledt af Lufthansa Technik AERO Alzey GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litauen) [Præjudiciel forelæggelse – samarbejde på det civil- og handelsretlige område – forordning (EF) nr. 805/2004 – europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav – artikel 23, litra c) – udsættelse af fuldbyrdelsen af en retsafgørelse, der er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument – særlige omstændigheder – begreb]</i>	7
2023/C 127/09	Sag C-472/21, <i>Monz Handelsgesellschaft International: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. februar 2023 — Monz Handelsgesellschaft International mbH & Co. mod Büchel GmbH & Co. Fahrzeugtechnik KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – intellektuel ejendomsret – design – direktiv 98/71/EF – artikel 3, stk. 3 og 4 – betingelser for at opnå beskyttelse af en komponent, der indgår i et sammensat produkt – begreberne »synlighed« og »normal brug« – synligheden af en komponent af et sammensat produkt under den endelige brugers normale brug af dette produkt)</i>	8

2023/C 127/10	Sag C-519/21, DGRFP Cluj: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 16. februar 2023 — ASA mod DGRFP Cluj (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Cluj — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – opførelse af et boligkompleks foretaget af en sammenslutning uden status som juridisk person – sammenslutningsaftale – visse medlemmers salg af lejligheder i det nævnte boligkompleks – bestemmelse af den afgiftspligtige person – princip om afgiftsneutralitet – ret til fradrag af moms)	9
2023/C 127/11	Forenede sager C-524/21 og 525/21, Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov m.fl.: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. februar 2023 — IG mod Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov (C-524/21) og Agenția Municipală pentru Ocupare Forței de Muncă București mod IM (C-525/21) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens – direktiv 2008/94/EF – garantiinstitutionernes dækning af arbejdstagernes løntilgodehavender – begrænsning af garantiinstitutionernes betalingspligt til løntilgodehavender for perioden tre måneder inden eller efter datoen for indledning af insolvensbehandlingen – anvendelse af en forældelsesfrist – tilbagesøgning af beløb, som er uretmæssigt udbetalt af garantiinstitutionen – betingelser)	10
2023/C 127/12	Sag C-633/21: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 16. februar 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik (Traktatbrud – miljø – direktiv 2008/50/EF – luftkvalitet – artikel 13, stk. 1, og bilag XI – systematisk og vedvarende overskridelse af årsgrænseværdierne for nitrogendioxid (NO ₂) i det bymæssige område Athen (Grækenland) – artikel 23, stk. 1 – bilag XV – »kortest mulig« overskridelsesperiode – egnede foranstaltninger)	11
2023/C 127/13	Sag C-675/21, Strong Charon: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 16. februar 2023 — Strong Charon, Soluções de Segurança, S.A. mod 2045-Empresa de Segurança, S.A. og FL (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal de Justiça — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – overførsel af virksomheder – varetagelse af arbejdstagernes rettigheder – direktiv 2001/23/EF – anvendelsesområde – erhververens nægtelse af at anerkende overførslen af arbejdskontrakten – begrebet »overførsel« – begrebet »økonomisk enhed« – den omstændighed, at der ikke foreligger et kontraktforhold mellem overdrageren og erhververen)	12
2023/C 127/14	Sag C-710/21, IEF Service: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 16. februar 2023 — IEF Service GmbH mod HB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens – direktiv 2008/94/EF – artikel 9, stk. 1 – virksomhed, der har hjemsted i én medlemsstat og udbyder sine tjenester i en anden medlemsstat – arbejdstager, der har bopæl i denne medlemsstat – arbejde udført i den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren har sit hjemsted, og – hver anden uge – i den medlemsstat, hvor arbejdstageren har bopæl – fastsættelse af, hvilken medlemsstats garantiinstitution der skal dække betalingen af løntilgodehavender)	13
2023/C 127/15	Sag C-745/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ufødt barn ved indgivelse af asylansøgning): Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 16. februar 2023 — L.G. mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Den Haag zittingsplaats Zwolle — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – forordning (EU) nr. 604/2013 – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – artikel 6, stk. 1 – barnets tarv – artikel 16, stk. 1 – afhængige person – artikel 17, stk. 1 – diskretionær klausul – en medlemsstats gennemførelse – tredjelandstatsborger, som er gravid på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning om international beskyttelse – ægteskab – ægtefælle med international beskyttelse i den pågældende medlemsstat – afgørelse om at afslå at behandle ansøgningen og overføre ansøgeren til en anden medlemsstat, der anses for ansvarlig for behandlingen af ansøgningen)	13
2023/C 127/16	Sag C-638/22 PPU, Rzecznik Praw Dziecka m.fl. (Udsættelse af en afgørelse om tilbagegivelse): Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 16. februar 2023 — T.C., Rzecznik Praw Dziecka og Prokurator Generalny (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Apelacyjny w Warszawie — Polen) (Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde i civile sager – kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar – internationale børnebortførelser – Haagerkonventionen fra 1980 – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 11 – anmodning om tilbagegivelse af et barn – endelig afgørelse om tilbagegivelse af et barn – en medlemsstats lovgivning, hvorefter fuldbyrdelsen af denne afgørelse udsættes automatisk, såfremt visse nationale myndigheder indgiver en anmodning herom)	14

2023/C 127/17	Sag C-586/22 P: Appel iværksat den 6. september 2022 af Gabriel Pombo da Silva til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 27. juni 2022 i sag T-292/22, Pombo da Silva mod Kommissionen	15
2023/C 127/18	Sag C-702/22 P: Appel iværksat den 15. november 2022 af Okan Balaban til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 14. september 2022 i sag T-705/21 — Okan Balaban mod EUIPO . . .	15
2023/C 127/19	Sag C-784/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Varna (Bulgarien) den 30. december 2022 — »Solvay Sodi« AD mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia »Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi«	15
2023/C 127/20	Sag C-2/23, FL und KM Baugesellschaft og S: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Wien (Østrig) den 3. januar 2023 — FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG og S AG	17
2023/C 127/21	Sag C-8/23, Conseil national de l'ordre des médecins: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 12. januar 2023 — FH mod Conseil national de l'ordre des médecins .	18
2023/C 127/22	Sag C-13/23, cdVet Naturprodukte: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Osnabrück (Tyskland) den 16. januar 2023 — cdVet Naturprodukte GmbH mod Niedersächsisches Landesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (LA-VES)	19
2023/C 127/23	Sag C-22/23, Citadeles nekustamie īpašumi: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administratīvā rajona tiesa (Letland) den 19. januar 2023 — SIA »Citadeles nekustamie īpašumi« mod Valsts ieņēmumu dienests	19
2023/C 127/24	Sag C-41/23, Peigli: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 26. januar 2023 — AV, BT, CV og DW mod Ministero della Giustizia	20
2023/C 127/25	Sag C-46/23, Újpesti Polgármesteri Hivatal: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 31. januar 2023 — Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzat Polgármesteri Hivatala mod Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság	21
2023/C 127/26	Sag C-48/23, Alajärven Sähkö m.fl.: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Markkinaoikeus (Finland) den 1. februar 2023 — Alajärven Sähkö Oy m.fl. og Elenia Verkko Oyj mod Energiavirasto	21
2023/C 127/27	Sag C-49/23, 1Dream m.fl.: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Satversmes tiesa (Letland) den 1. februar 2023 — AZ, 1Dream OÜ, Produktch Engineering AG, BBP og Polaris Consulting Ltd mod Latvijas Republikas Saeima	22
2023/C 127/28	Sag C-50/23, B.E. og Play Game: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 31. januar 2023 — B.E. Srl, Play Game Srl og Coral Srl mod Ministero dell'Economia e delle Finanze og Agenzia delle Dogane e dei Monopoli	23
2023/C 127/29	Sag C-60/23, Digital Charging Solutions: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen (Sverige) den 6. februar 2023 — Skatteverket mod Digital Charging Solutions GmbH	23
2023/C 127/30	Sag C-71/23 P: Appel iværksat den 8. februar 2023 af Den Franske Republik til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 23. november 2022 i de forenede sager T-279/20 og T-288/20, CWS Powder Coatings m.fl. mod Kommissionen og sag T-283/20, Billions Europe m.fl. mod Kommissionen	24
2023/C 127/31	Sag C-72/23 P: Appel iværksat den 10. februar 2023 af Kurdistan Workers' Party (PKK) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 14. december 2022 i sag T-182/21, PKK mod Rådet . . .	25
2023/C 127/32	Sag C-82/23 P: Appel iværksat den 14. februar 2023 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 23. november 2022 i de forenede sager T-279/20 og T-288/20, CWS Powder Coatings m.fl. mod Kommissionen, og i sag T-283/20, Billions Europe m.fl. mod Kommissionen	26
2023/C 127/33	Sag C-95/23 P: Appel iværksat den 17. februar 2023 af European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 8. december 2022 i sag T-769/21, Euranimi mod Kommissionen	27

2023/C 127/34	Sag C-112/23 P: Appel iværksat den 24. februar 2023 af PT Pelita Agung Agrindustri og PT Permata Hijau Palm Oleo til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 14. december 2022 i sag T-143/20, PT Pelita Agung Agrindustri og PT Permata Hijau Palm Oleo mod Kommissionen . . .	28
2023/C 127/35	Sag C-121/23 P: Appel iværksat den 28. februar 2023 af Swissgrid AG til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 21. december 2022 i sag T-127/21, Swissgrid mod Kommissionen . . .	29
Retten		
2023/C 127/36	Sag T-606/20: Rettens dom af 15. februar 2023 — Austrian Power Grid m.fl. mod ACER (Energi – det indre marked for elektricitet – ramme for gennemførelse af den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering – proceduren for vedtagelse af vilkår, betingelser og metoder – afvisning af systemoperatørernes fælles bud – ACER's kompetence – retlig fejl – ret til forsvar – begrundelsespligt)	30
2023/C 127/37	Sag T-607/20: Rettens dom af 15. februar 2023 — Austrian Power Grid m.fl. mod ACER (Energi – det indre marked for elektricitet – ramme for gennemførelse af den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering – proceduren for vedtagelse af vilkår, betingelser og metoder – afvisning af systemoperatørernes fælles bud – ACER's kompetence – retlig fejl – ret til forsvar – begrundelsespligt)	31
2023/C 127/38	Sag T-742/20: Rettens dom af 15. februar 2023 — UPL Europe og Indofil Industries (Netherlands) mod Kommissionen (Plantebeskyttelsesmidler – aktivstoffet mancozeb – ikke-fornyelse af godkendelse – forordning (EF) nr. 1107/2009 og gennemførelsesforordning (EU) nr. 844/2012 – vurderingsprocedure i forbindelse med en ansøgning om fornyelse af godkendelsen af et aktivstof – udpegelse af en ny rapporterende medlemsstat som følge af den tidligere rapporterende medlemsstats udræden af Unionen – ret til forsvar – princippet om god forvaltningsskik – åbenbart urigtigt skøn – procedure for harmoniseret klassificering og mærkning – forordning (EF) nr. 1272/2008 – berettiget forventning)	31
2023/C 127/39	Sag T-492/21: Rettens dom af 15. februar 2023 — Aquind m.fl. mod ACER [Energi – ACER's kompetence – Det Forenede Kongeriges udræden af Unionen – retlig fejl – artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) 2019/943 – udtrædelsesaftalens artikel 92 – ad hoc-undtagelsesordningen i artikel 308 i og bilag 28 til handels- og samarbejdsaftalen]	32
2023/C 127/40	Sag T-536/21: Rettens dom af 15. februar 2023 — Belaeronavigatsia mod Rådet (Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus – lister over personer, enheder og organer, der er omfattet af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer – opførelse og opretholdelse af sagsøgerens navn på listerne – begrebet »person, der er ansvarlig for undertrykkelsen« – urigtigt skøn – proportionalitet)	33
2023/C 127/41	Sag T-684/21: Rettens dom af 15. februar 2023 — Mostostal mod EUIPO — Polimex — Mostostal (MOSTOSTAL) (EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-ordmærket MOSTOSTAL – begrundelsespligt – artikel 94, stk. 1, i forordning 2017/1001)	34
2023/C 127/42	Sag T-741/21: Rettens dom af 15. februar 2023 — LG Electronics mod EUIPO — ZTE Deutschland (V10) [EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-ordmærket V10 – absolut registreringshindring – alfanumerisk tegn – beskrivende karakter – artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EU) nr. 2017/1001]]	34
2023/C 127/43	Sag T-8/22: Rettens dom af 15. februar 2023 — Topcart mod EUIPO — Carl International (TC CARL) [EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket TC CARL – det nationale figurmærke carl touch – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]	35
2023/C 127/44	Sag T-77/22: Rettens dom af 15. februar 2023 — Asesores Comunitarios mod Kommissionen (Aktindsigt – forordning (EF) nr. 1049/2001 – dokumenter vedrørende genopretnings- og resiliensplan, som en medlemsstat har forelagt Kommissionen – dokumenter, der hidrører fra en medlemsstat – afslag på aktindsigt – undtagelse vedrørende beskyttelsen af Unionens eller en medlemsstats finanspolitik, valutapolitik eller økonomiske politik)	36

2023/C 127/45	Sag T-82/22: Rettens dom af 15. februar 2023 — Bambu Sales mod EUIPO (BAMBU) [EU-varemærker – ansøgning om EU-ordmærket BAMBU – absolutte registreringshindringer – beskrivende karakter – artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EU) 2017/1001]	36
2023/C 127/46	Sag T-204/22: Rettens dom af 15. februar 2023 — Rimini Street mod EUIPO (OTHER COMPANIES DO SOFTWARE WE DO SUPPORT) [EU-varemærker – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – ordmærket OTHER COMPANIES DO SOFTWARE WE DO SUPPORT – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EU) 2017/1001]	37
2023/C 127/47	Sag T-260/22: Rettens dom af 15. februar 2023 — Freixas Montplet m.fl. mod Regionsudvalget (Personalesag – tjenestemænd – forfremmelse – forfremmelsesåret 2021 – afgørelse om ikke at opføre sagsøgerens navn på listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd – tidspunkt for vurdering af anciennitet i lønklassen – vedtægtens artikel 45, stk. 1 – ligebehandling)	38
2023/C 127/48	Sag T-357/22: Rettens dom af 15. februar 2023 — Das Neves mod Kommissionen (Personalesag – tjenestemænd – disciplinær forfølgning – advarsel – vedtægtens artikel 21 – ret til forsvar – ansvar)	38
2023/C 127/49	Sag T-266/22: Rettens kendelse af 9. februar 2023 — Aziz mod Kommissionen [Annulationssøgsmål – beskyttelse af personoplysninger – forordning (EU) 2018/1725 – procesreglementets artikel 76, litra d) – tilsidesættelse af formkrav – afvisning]	39
2023/C 127/50	Sag T-286/22: Rettens kendelse af 9. februar 2023 — Aziz mod Kommissionen [Annulationssøgsmål – beskyttelse af personoplysninger – forordning (EU) 2018/1725 – procesreglementets artikel 76, litra d) – tilsidesættelse af formkrav – afvisning]	39
2023/C 127/51	Sag T-428/22: Rettens kendelse af 14. februar 2023 — Laboratorios Ern mod EUIPO — Arrowhead Pharmaceuticals (TRiM) (EU-varemærker – indsigelsessag – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – ordmærket TRiM – de ældre nationale ordmærker RYM – den internationale registrering udløbet – bortfald af sagens genstand – uforment at træffe afgørelse)	40
2023/C 127/52	Sag T-595/22 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 14. februar 2023 — Ferreira de Macedo Silva mod Frontex (Særlige rettergangsformer – personalesag – midlertidigt ansatte – afskedigelse før prøvetidens udløb – anmodning om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)	40
2023/C 127/53	Sag T-4/23: Sag anlagt den 6. januar 2023 — PS mod EU-Udenrigstjenesten	41
2023/C 127/54	Sag T-14/23: Sag anlagt den 17. januar 2023 — UI mod Kommissionen	42
2023/C 127/55	Sag T-39/23: Sag anlagt den 2. februar 2023 — Acqua & Sole mod Kommissionen	43
2023/C 127/56	Sag T-40/23: Sag anlagt den 30. januar 2023 — Hatherly mod EUAA	45
2023/C 127/57	Sag T-45/23: Sag anlagt den 6. februar 2023 — UG mod ERCEA	46
2023/C 127/58	Sag T-49/23: Sag anlagt den 16. februar 2023 — Angelidis mod Parlamentet	47
2023/C 127/59	Sag T-69/23: Sag anlagt den 13. februar 2023 — Alan m.fl. mod Kommissionen	47
2023/C 127/60	Sag T-70/23: Sag anlagt den 14. februar 2023 — Data Protection Commission mod Det Europæiske Databeskyttelsesråd	49
2023/C 127/61	Sag T-75/23: Sag anlagt den 15. februar 2023 — RT France mod Rådet	50
2023/C 127/62	Sag T-80/23: Sag anlagt den 17. februar 2023 — Beauty Biosciences mod EUIPO — Société de Recherche Cosmétique (BEAUTYBIO)	51
2023/C 127/63	Sag T-81/33: Sag anlagt den 17. februar 2023 — Beauty Biosciences mod EUIPO — Société de Recherche Cosmétique (BEAUTYBIO SCIENCE)	52
2023/C 127/64	Sag T-84/23: Sag anlagt den 17. februar 2023 — Data Protection Commission mod Det Europæiske Databeskyttelsesråd	53

2023/C 127/65	Sag T-85/23: Sag anlagt den 20. februar 2023 — DGC Switzerland mod EUIPO (cyberscan)	53
2023/C 127/66	Sag T-88/23: Sag anlagt den 20. februar 2023 — Kande Mupompa mod Rådet	54
2023/C 127/67	Sag T-89/23: Sag anlagt den 20. februar 2023 — Boshab mod Rådet	55
2023/C 127/68	Sag T-93/23: Sag anlagt den 21. februar 2023 — Revisionsretten mod Allianz Insurance Luxembourg	56
2023/C 127/69	Sag T-97/23: Sag anlagt den 23. februar 2023 — Medela mod EUIPO (THE SCIENCE OF CARE) . .	56
2023/C 127/70	Sag T-98/23: Sag anlagt den 23. februar 2023 — Atomico Investment mod EUIPO — Gomes Tominaga (atomic fund)	57
2023/C 127/71	Sag T-101/23: Sag anlagt den 24. februar 2023 — Darila mod EUIPO — Original Buff (Buffet) . . .	58
2023/C 127/72	Sag T-111/23: Sag anlagt den 24. februar 2023 — Data Protection Commission mod EDPB	58
2023/C 127/73	Sag T-113/23: Sag anlagt den 2. marts 2023 — Papier-Mettler mod EUIPO (formen på en bærepose)	59
2023/C 127/74	Sag T-114/23: Sag anlagt den 2. marts 2023 — Papier-Mettler mod EUIPO (Formen på en bærepose)	60
2023/C 127/75	Sag T-653/20: Rettens kendelse af 17. februar 2023 — Mylan Ireland mod EMA	60

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2023/C 127/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 121 af 3.4.2023

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 112 af 27.3.2023

EUT C 104 af 20.3.2023

EUT C 94 af 13.3.2023

EUT C 83 af 6.3.2023

EUT C 71 af 27.2.2023

EUT C 63 af 20.2.2023

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Første Afdeling) af 16. februar 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien

(Sag C-623/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – sprogordning – meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af administratorer inden for revision – sprogkunderskab – begrænsning af valget af andet sprog ved udvælgelsesprøven til engelsk, fransk og tysk – kommunikationssproget med Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) – forordning nr. 1 – tjenstemandsvedtægten – artikel 1d, stk. 1 – forskelsbehandling på grund af sprog – begrundelse – tjenestens interesse – krav om ansættelse af administratorer, der »umiddelbart kan indgå i arbejdet« – domstolsprøvelse – det krævede bevisniveau)

(2023/C 127/02)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved G. Gattinara, T. Lilamand og D. Milanowska, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Den Italienske Republik (ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili) og Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz og A. Gavela Llopis, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Den Italienske Republik.
- 3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 28 af 25.1.2021.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 16. februar 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien

(Sag C-635/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – sprogordning – meddelelse om almindelige udvælgelsesprøver med henblik på ansættelse af administratorer, der skal udføre efterforskningsopgaver, og teamledere for efterforskere – sprogkundskaber – begrænsning af valget af andet sprog ved udvælgelsesprøverne til engelsk, fransk og tysk – kommunikationssproget med Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) – forordning nr. 1 – tjenstemandsvedtægten – artikel 1d, stk. 1 – forskelsbehandling på grund af sprog – begrundelse – tjenestens interesse – krav om ansættelse af administratorer, der »umiddelbart kan indgå i arbejdet« – domstolsprøvelse – det krævede bevisniveau)

(2023/C 127/03)

Processprog: spansk og italiensk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved G. Gattinara, T. Lilamand, D. Milanowska og M.N. Ruiz Garcia, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz og A. Gavela Llopis, som befuldmægtigede) og Den Italienske Republik (ved G. Palmieri, som befuldmægtigede, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik.

⁽¹⁾ EUT C 28 af 25.1.2021.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 16. februar 2023 — Gallaher Limited mod The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-707/20 ⁽¹⁾, Gallaher)

(Præjudiciel forelæggelse – direkte beskatning – selskabsskat – artikel 49 TEUF, 63 TEUF og 64 TEUF – etableringsfrihed – frie kapitalbevægelser – koncernintern overdragelse af aktiver – selskab med skattemæssigt hjemsted i en medlemsstat, hvis moderselskab har sit skattemæssige hjemsted i en anden medlemsstat og hvis søsterselskab har sit skattemæssige hjemsted i et tredjeland – overdragelse af intellektuelle ejendomsrettigheder foretaget af det selskab, der har sit skattemæssige hjemsted i en medlemsstat, til dets søsterselskab med skattemæssigt hjemsted i et tredjeland – overdragelse af et selskab med skattemæssigt hjemsted i en medlemsstat af aktier i et af datterselskaberne til dets moderselskab, der har skattemæssigt hjemsted i en anden medlemsstat – modydelse svarende til markedsværdien af de overdragne aktiver – skattefritagelse eller beskatning afhængigt af, hvilket land det modtagende selskab er etableret i)

(2023/C 127/04)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gallaher Limited

Sagsøgt: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Konklusion

- 1) Artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at en national lovgivning, der kun finder anvendelse på koncerner, ikke er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde.
- 2) Artikel 49 TEUF skal fortolkes således, at en national lovgivning, der pålægger en overdragelse af aktiver foretaget af et selskab, der har skattemæssigt hjemsted i en medlemsstat, til et søsterselskab med skattemæssigt hjemsted i et tredjeland, som ikke udøver erhvervsmæssig virksomhed i denne medlemsstat gennem et fast driftssted, en umiddelbar skattepligt, hvor begge selskaber er 100 %-ejede datterselskaber af et fælles moderselskab, der har skattemæssigt hjemsted i en anden medlemsstat, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden som omhandlet i artikel 49 TEUF for dette moderselskab under omstændigheder, hvor en sådan overdragelse ville finde sted på et skattemæssigt neutralt grundlag, hvis søsterselskabet ligeledes haft sit skattemæssige hjemsted i den førstnævnte medlemsstat eller havde drevet erhvervsmæssig virksomhed gennem et fast driftssted.
- 3) Artikel 49 TEUF skal fortolkes således, at en restriktion for etableringsfriheden som følge af forskelsbehandling af koncerninterne nationale overdragelser og grænseoverskridende overdragelser af aktiver mod betaling i henhold til en national lovgivning, der pålægger en overdragelse af aktiver foretaget af et selskab, der har skattemæssigt hjemsted i en medlemsstat en umiddelbar skattepligt, principielt kan være begrundet i nødvendigheden af at opretholde en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne, uden at det er nødvendigt at indføre en mulighed for at udskyde betalingen af skatten med henblik på at sikre denne restriktions forholdsmæssige karakter, når det berørte skattesubjekt som modydelse for overdragelsen af aktivet har modtaget en betaling svarende til disse aktivers fulde markedsværdi.

(¹) EUT C 110 af 29.3.2021.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. februar 2023 — Tráficos Manuel Ferrer S.L. og Ignacio mod Daimler AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Valencia — Spanien)

(Sag C-312/21 (¹), Tráficos Manuel Ferrer)

(Præjudiciel forelæggelse – konkurrence – erstatning for en skade, som er forvoldt af en praksis, der er forbudt i henhold til artikel 101, stk. 1, TEUF – Kommissionens afgørelse om, at der foreligger hemmelige aftaler om prisfastsættelse og forhøjelse af bruttopriserne for lastbiler i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) – national civilprocesretlig regel om, at hver part bærer sine egne sagsomkostninger, hvis en påstand tiltrædes delvist, medmindre der foreligger ulovlig adfærd – medlemsstaternes procesautonomi – principperne om effektivitet og ækvivalens – direktiv 2014/104/EU – formål og samlet afvejning – artikel 3 – ret til fuld erstatning for den lidte skade – artikel 11, stk. 1 – solidarisk hæftelse for ophavsmændene til en overtrædelse af konkurrenceretten – artikel 17, stk. 1 – mulighed for, at den nationale retsinstans fastsætter skaden ved et skøn – betingelser – umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt i praksis at opgøre skaden – artikel 22 – tidsmæssig anvendelse)

(2023/C 127/05)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Valencia

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Tráficos Manuel Ferrer S.L. og Ignacio

Sagsøgt: Daimler AG

Konklusion

- 1) Artikel 101 TEUF og artikel 3, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/104/EU af 26. november 2014 om visse regler for søgsmål i henhold til national ret angående erstatning for overtrædelser af bestemmelser i medlemsstaternes og Den Europæiske Unions konkurrenceret

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser ikke er til hinder for en national civilprocesretlig regel, hvorefter hver part bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de fælles omkostninger, såfremt de får delvist medhold, medmindre der foreligger ulovlig adfærd.

- 2) Artikel 17, stk. 1, i direktiv 2014/104

skal fortolkes således, at

hverken den omstændighed, at sagsøgte i et søgsmål, der henhører under anvendelsesområdet for dette direktiv, har stillet de oplysninger, som vedkommende støttede sig på for at modsige sagsøgerens sagkyndige erklæring, til rådighed for denne sagsøger, eller at sagsøgeren alene har rettet sit krav mod en enkelt af ophavsmændene til nævnte overtrædelse, i sig selv er relevante med henblik på at vurdere, om de nationale retsinstanser kan foretage et retsligt skøn over skaden, idet dette skøn for det første forudsætter, at skaden er påvist, og for det andet at det er umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt i praksis at opgøre skaden præcist, hvilket indebærer, at der skal tages hensyn til samtlige elementer, der fører til en sådan konstatering, og navnlig at skridt, såsom den anmodning om fremlæggelse af beviser, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 5, har været forgæves.

⁽¹⁾ EUT C 382 af 20.9.2021.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 16. februar 2023 — PV mod Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie« (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Varhoven administrativen sad — Bulgarien)

(Sag C-343/21) ⁽¹⁾ Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«)

(Præjudiciel forelæggelse – den fælles landbrugspolitik – støtteforanstaltninger til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne – betalinger for miljøvenligt landbrug – forordning (EF) nr. 1974/2006 – støttemodtagerne ikke i stand til fortsat at opfylde de indgåede forpligtelser – begreberne »jordfordeling« og »indgreb som led i fysisk planlægning« – mangel på de fornødne foranstaltninger til, at støttemodtagerens forpligtelser kan tilpasses bedriftens nye situation – forordning (EF) nr. 1122/2009 – begrebet »force majeure og usædvanlige omstændigheder«)

(2023/C 127/06)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven administrativen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PV

Sagsøgt: Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«

Konklusion

- 1) Artikel 45, stk. 4, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1974/2006 af 15. december 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL)

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse finder anvendelse, når en landbruger ikke er i stand til fortsat at opfylde de forpligtelser, den pågældende har påtaget sig til at drive miljøvenligt landbrug, i det sidste år af deres gennemførelse, og denne umulighed følger direkte af en jordfordelingsoperation eller offentlige eller af myndighederne godkendte indgreb, der påvirker strukturen af den landbrugsbedrift, der er genstand for disse forpligtelser. Denne bestemmelse finder derimod ikke anvendelse, når den pågældende umulighed følger af bortfald af retten til at anvende en del af bedriftens areal under opfyldelsen af de nævnte forpligtelser.

- 2) Artikel 45, stk. 4, i forordning nr. 1974/2006

skal fortolkes således, at

en medlemsstats manglende vedtagelse af de fornødne foranstaltninger til, at en støttemodtagers forpligtelser til at drive miljøvenligt landbrug kan tilpasses den nye situation for den pågældendes bedrift, der er en følge af en jordfordeling eller et indgreb som led i fysisk planlægning som omhandlet i denne bestemmelse, er til hinder for, at det af støttemodtageren kræves, at den pågældende tilbagebetaler de midler, der er modtaget for den periode, hvor disse forpligtelser blev opfyldt.

- 3) Artikel 31 i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005, (EF) nr. 247/2006, (EF) nr. 378/2007 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1782/2003

skal fortolkes således, at

selv om den omstændighed, at en støttemodtager ikke er i stand til fortsat at overholde en forpligtelse til at drive miljøvenligt landbrug som følge af, at der ikke er indgået aftaler med andre ejere eller landbrugere om anvendelse af landbrugsarealer, principielt kan udgøre force majeure, forholder det sig kun således, såfremt denne umulighed skyldes helt usædvanlige, uforudsigelige og uden for den pågældende erhvervsdrivendes vilje liggende omstændigheder, hvis følger trods enhver udvist agtpågivenhed kun ville have kunnet undgås ved helt uforholdsmæssige opofrelser fra denne, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 320 af 9.8.2021.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 16. februar 2023 — HYA, IP, DD, ZI og SS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Spetsializiran nakazatelen sad — Bulgarien)

(Sag C-349/21 ⁽¹⁾, HYA m.fl. (Begrundelse for godkendelse af telefonaflytning))

(Præjudiciel forelæggelse – telekommunikation – behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred – direktiv 2002/58 – artikel 15, stk. 1 – indskrænkning af den elektroniske kommunikationshemmelighed – retsafgørelse om godkendelse af aflytning, registrering og lagring af telefonsamtaler foretaget af personer, der mistænkes for at have begået en forsætlig alvorlig strafbar handling – praksis, hvorefter afgørelsen udfærdiges efter et standardtekstforlæg, som ikke indeholder en individualiseret begrundelse – artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – begrundelsespligt)

(2023/C 127/07)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Spetsializiran nakazatelen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: HYA, IP, DD, ZI og SS

Procesdeltager: Spetsializirana prokuratura

Konklusion

Artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation), sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

bestemmelsen ikke er til hinder for en national praksis, hvorefter retsafgørelser om godkendelse til at anvende særlige efterforskningsmetoder efter en begrundet anmodning fra straffemyndighederne, udfærdiges ved hjælp af en standardtekst, der ikke indeholder en individualiseret begrundelse, men som foruden disse godkendelsers gyldighedsperiode blot anfører, at de i lovgivningen fastsatte krav, som nævnes i de pågældende retsafgørelser, er overholdt, hvis de præcise grunde til, at den kompetente ret har fundet, at lovkravene var overholdt, henset til de faktiske og retlige forhold, der kendetegner den konkrete sag, let og entydigt kan udledes ved at sammenholde afgørelsen og anmodningen om godkendelse, idet sidstnævnte, efter at godkendelsen er meddelt, skal stilles til rådighed for den person, som det er blevet godkendt at anvende særlige efterforskningsmetoder over for.

(¹) EUT C 338 af 23.8.2021.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 16. februar 2023 — Sag indledt af Lufthansa Technik AERO Alzey GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litauen)

(Sag C-393/21 (¹), Lufthansa Technik Aero Alzey)

[Præjudiciel forelæggelse – samarbejde på det civil- og handelsretlige område – forordning (EF) nr. 805/2004 – europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav – artikel 23, litra c) – udsættelse af fuldbyrdelsen af en retsafgørelse, der er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument – særlige omstændigheder – begreb]

(2023/C 127/08)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Lufthansa Technik AERO Alzey GmbH

Procesdeltagere: Arik Air Limited, Asset Management Corporation of Nigeria (AMCON) og antstolis Marekas Petrovskis

Konklusion

- 1) Artikel 23, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav

skal fortolkes således, at

det heri indeholdte begreb »særlige omstændigheder« omfatter en situation, hvor fortsættelsen af proceduren for fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, i et tilfælde, hvor debitor i domsstaten har anfægtet denne retsafgørelse eller anmodet om berigtigelse eller tilbagekaldelse af attesten som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, risikerer at påføre debitor en reel risiko for at lide et særligt alvorligt tab, hvis erstatning viser sig umulig eller ekstremt vanskelig, såfremt retsafgørelsen annulleres, eller attesten som tvangsfuldbyrdsdokument berigtiges eller tilbagekaldes. Dette begreb henviser ikke til omstændigheder i tilknytning til den retslige procedure, der i domsstaten er rettet mod den retsafgørelse, der er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, eller mod attesten som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument.

2) Artikel 23 i forordning nr. 805/2004

skal fortolkes således, at

den tillader samtidig anvendelse af de i litra a) og b) omhandlede foranstaltninger om begrænsning og sikkerhedsstillelse, men ikke den samtidige anvendelse af en af disse to foranstaltninger sammen med den udsættelse af fuldbyrdesproceduren, der er omhandlet i bestemmelsens litra c).

3) Artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 805/2004, sammenholdt med forordningens artikel 11,

skal fortolkes således, at

når eksigibiliteten af en retsafgørelse, der er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument, er blevet suspenderet i domsstaten, og den attest, der er omtalt i nævnte artikel 6, stk. 2, er blevet fremlagt for retten i fuldbyrdesstaten, er denne ret på grundlag af denne afgørelse forpligtet til at udsætte den fuldbyrdesprocedure, der er indledt i sidstnævnte stat.

(¹) EUT C 368 af 13.9.2021.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. februar 2023 — Monz Handelsgesellschaft International mbH & Co. mod Büchel GmbH & Co. Fahrzeugtechnik KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-472/21 (¹), Monz Handelsgesellschaft International)

(Præjudiciel forelæggelse – intellektuel ejendomsret – design – direktiv 98/71/EF – artikel 3, stk. 3 og 4 – betingelser for at opnå beskyttelse af en komponent, der indgår i et sammensat produkt – begreberne »synlighed« og »normal brug« – synligheden af en komponent af et sammensat produkt under den endelige brugers normale brug af dette produkt)

(2023/C 127/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Monz Handelsgesellschaft International mbH & Co. KG

Sagsøgt: Büchel GmbH & Co. Fahrzeugtechnik KG

Konklusion

Artikel 3, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/71/EF af 13. oktober 1998 om retlig beskyttelse af mønstre

skal fortolkes således, at

det krav om »synlighed«, der er fastsat i denne bestemmelse, for at et design, der finder anvendelse på eller indgår i et produkt, som udgør en komponent af et sammensat produkt, kan være retligt beskyttet som design, skal vurderes henset til en situation med normal anvendelse af dette sammensatte produkt, således at den pågældende komponent, efter at være blevet inkorporeret i dette produkt, fortsat er synlig under en sådan anvendelse. Med henblik herpå skal synligheden af en komponent af et sammensat produkt under den endelige brugers »normale brug« af produktet vurderes ud fra denne brugers og en udenforstående iagttagers synsvinkel, idet det præciseres, at denne normale brug skal omfatte handlinger, der udføres i forbindelse med den primære anvendelse af et sammensat produkt, samt handlinger, der sædvanligvis skal udføres af den endelige bruger i forbindelse med en sådan anvendelse, med undtagelse af vedligeholdelse og reparation.

(¹) EUT C 471 af 22.11.2021.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 16. februar 2023 — ASA mod DGRFP Cluj (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Cluj — Rumænien)

(Sag C-519/21 ⁽¹⁾, DGRFP Cluj)

(Præjudiciel forelæggelse – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – opførelse af et boligkompleks foretaget af en sammenslutning uden status som juridisk person – sammenslutningsaftale – visse medlemmers salg af lejligheder i det nævnte boligkompleks – bestemmelse af den afgiftspligtige person – princip om afgiftsneutralitet – ret til fradrag af moms)

(2023/C 127/10)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ASA

Sagsøgt: DGRFP Cluj

Procesdeltagere: BP og MB

Konklusion

1) Artikel 9 og 11 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem

skal fortolkes således, at

parterne i en sammenslutningsaftale uden status som juridisk person, der ikke er blevet registreret ved den kompetente skatte- og afgiftsmyndighed inden påbegyndelsen af den pågældende økonomiske virksomhed, ikke kan anses for at være »afgiftspligtige personer« sammen med den afgiftspligtige person, som er forpligtet til at betale afgift af den afgiftspligtige transaktion.

2) Direktiv 2006/112 samt proportionalitetsprincippet og princippet om afgiftsneutralitet

skal fortolkes således, at

når der ikke foreligger objektive beviser for, at de i hovedsagen omhandlede varer og tjenesteydelser faktisk er blevet leveret til en afgiftspligtig person af afgiftspligtige personer i et tidligere omsætningsled i forbindelse med personens egne merværdiafgiftspligtige transaktioner, opstiller de ikke et krav om, at den nævnte afgiftspligtige person, når denne ikke er i besiddelse af en faktura i sit navn, skal indrømme en ret til at fradrage indgående merværdiafgift, som en anden part i en sammenslutning uden status som juridisk person har betalt i et tidligere omsætningsled med henblik på udøvelsen af denne sammenslutnings økonomiske virksomhed, selv om den afgiftspligtige person skal betale afgift af denne virksomhed.

⁽¹⁾ EUT C 513 af 20.12.2021.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. februar 2023 — IG mod Agentia Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov (C-524/21) og Agentia Municipală pentru Ocupare Forței de Muncă București mod IM (C-525/21) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București — Rumænien)

(Forenede sager C-524/21 og 525/21 ⁽¹⁾, Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov m.fl.)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens – direktiv 2008/94/EF – garantiinstitutionernes dækning af arbejdstageres løntilgodehavender – begrænsning af garantiinstitutionernes betalingspligt til løntilgodehavender for perioden tre måneder inden eller efter datoen for indledning af insolvensbehandlingen – anvendelse af en forældelsesfrist – tilbagesøgning af beløb, som er uretmæssigt udbetalt af garantiinstitutionen – betingelser)

(2023/C 127/11)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: IG (C-524/21) og Agenția Municipală pentru Ocuparea Forței de Muncă București (C-525/21)

Sagsøgte: Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov (C-524/21) og IM (C-525/21)

Konklusion

- 1) Artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, som fastsætter, at referencedatoen for fastsættelsen af den periode, for hvilken en garantiinstitution dækker arbejdstageres løntilgodehavender, er datoen for indledning af den kollektive insolvensbehandling vedrørende disse arbejdstageres arbejdsgiver.

- 2) Artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 2008/94

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, som begrænser en garantiinstitutionens dækning af arbejdstageres løntilgodehavender til en periode på tre måneder inden for en referenceperiode, der omfatter de tre måneder umiddelbart inden og de tre måneder umiddelbart efter datoen for indledning af den kollektive insolvensbehandling vedrørende disse arbejdstageres arbejdsgiver.

- 3) Artikel 12, litra a), i direktiv 2008/94

skal fortolkes således, at

regler vedtaget af en medlemsstat, hvorefter en garantiinstitution skal tilbagesøge beløb hos en arbejdstager, som er betalt til denne arbejdstager til dækning af løntilgodehavender efter udløbet af den almindelige forældelsesfrist, ikke kan udgøre foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå misbrug, som omhandlet i denne bestemmelse, når der ikke foreligger handlinger eller undladelser, som kan lægges den pågældende arbejdstager til last.

4) Direktiv 2008/94, sammenholdt med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet,

skal fortolkes således, at

dette direktiv er til hinder for anvendelse af en medlemsstats skattelovgivning med henblik på tilbagesøgning hos arbejdstagerne af beløb, med tillæg af renter og morarenter, som uretmæssigt er betalt af en garantiinstitution til dækning af løntilgodehavender vedrørende perioder, der ikke ligger inden for den referenceperiode, som er fastsat i denne stats lovgivning, jf. det første og det andet spørgsmål, eller som gøres gældende efter udløbet af den almindelige forældelsesfrist, såfremt

- de tilbagesøgningsbetingelser, som er fastsat i denne nationale lovgivning, er mindre gunstige for arbejdstagerne end betingelserne for tilbagesøgning af ydelser, der udbetales i henhold til nationale bestemmelser på området for lovgivningen om social beskyttelse, eller såfremt
- anvendelsen af den omhandlede nationale lovgivning gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt for de berørte arbejdstagere at anmode garantiinstitutionen om at udbetale beløb, som skyldes i form af løn-tilgodehavender, eller betalingen af renter og morarenter som fastsat i den omhandlede nationale lovgivning har indvirkning på den beskyttelse, som arbejdstagerne er tildelt ved både direktiv 2008/94 og de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, bl.a. derved, at der gøres indgreb i det minimumsbeskyttelsesniveau, som er fastsat i henhold til direktivets artikel 4, stk. 2.

(¹) EUT C 513 af 20.12.2021.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 16. februar 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik

(Sag C-633/21) (¹)

(Traktatbrud – miljø – direktiv 2008/50/EF – luftkvalitet – artikel 13, stk. 1, og bilag XI – systematisk og vedvarende overskridelse af årsgrænseværdierne for nitrogendioxid (NO₂) i det bymæssige område Athen (Grækenland) – artikel 23, stk. 1 – bilag XV – »kortest mulig« overskridelsesperiode – egnede foranstaltninger)

(2023/C 127/12)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Konstantinidis og M. Noll-Ehlers, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Helleniske Republik (ved E. Skandalou, som befuldmægtiget)

Konklusion

1) Den Helleniske Republik har

- tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, sammenholdt med bilag XI hertil, idet den siden 2010 til og med 2020 systematisk og vedvarende har overskredet årsgrænseværdierne for nitrogendioxid (NO₂) i det bymæssige område Athen (EL 0003), og
- tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50, sammenholdt med del A i bilag XV hertil, herunder navnlig forpligtelsen til at fastsætte egnede foranstaltninger, så overskridelsesperioden bliver kortest mulig, idet den ikke efter den 11. juni 2010 har truffet egnede foranstaltninger til at sikre overholdelsen af årsgrænseværdierne for NO₂ i dette bymæssige område.

2) Den Helleniske Republik betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 513 af 20.12.2021.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 16. februar 2023 — Strong Charon, Soluções de Segurança, S.A. mod 2045-Empresa de Segurança, S.A. og FL (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal de Justiça — Portugal)

(Sag C-675/21 ⁽¹⁾, Strong Charon)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – overførsel af virksomheder – varetagelse af arbejdstagernes rettigheder – direktiv 2001/23/EF – anvendelsesområde – erhververens nægtelse af at anerkende overførslen af arbejdskontrakten – begrebet »overførsel« – begrebet »økonomisk enhed« – den omstændighed, at der ikke foreligger et kontraktforhold mellem overdrageren og erhververen)

(2023/C 127/13)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal de Justiça

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Strong Charon, Soluções de Segurança, S.A.

Sagsøgte: 2045-Empresa de Segurança, S.A. og FL

Konklusion

- 1) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter

skal fortolkes således, at

den omstændighed, at der ikke foreligger et kontraktforhold mellem overdrageren og erhververen af en virksomhed eller bedrift eller en del af en virksomhed eller bedrift, er uden betydning ved afgørelsen af, om der foreligger en overførsel som omhandlet i dette direktiv.

- 2) Artikel 1, stk. 1, i direktiv 2001/23

skal fortolkes således, at

dette direktivs anvendelsesområde ikke omfatter en situation, hvor en virksomhed, der leverer tjenesteydelser, og som til opfyldelse af en kundes behov hos denne kunde har ansat et hold bestående af et vist antal arbejdstagere, af denne kunde bliver erstattet af en ny virksomhed, der skal levere de samme ydelser, og således at sidstnævnte virksomhed for det første kun overtager et meget begrænset antal arbejdstagere fra det nævnte hold, uden at de overtagne arbejdstagere besidder den nødvendige specifikke kompetence og ekspertise for at kunne levere ydelserne til denne kunde, og den nye tjenesteyder for det andet ikke overtager de nødvendige materielle og immaterielle goder til fortsættelse af disse ydelser.

⁽¹⁾ EUT C 148 af 4.4.2022.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 16. februar 2023 — IEF Service GmbH mod HB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Østrig)

(Sag C-710/21, IEF Service) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens – direktiv 2008/94/EF – artikel 9, stk. 1 – virksomhed, der har hjemsted i én medlemsstat og udbyder sine tjenester i en anden medlemsstat – arbejdstager, der har bopæl i denne anden medlemsstat – arbejde udført i den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren har sit hjemsted, og – hver anden uge – i den medlemsstat, hvor arbejdstageren har bopæl – fastsættelse af, hvilken medlemsstats garantiinstitution der skal dække betalingen af løntilgodehavender)

(2023/C 127/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: IEF Service GmbH

Sagsøgt: HB

Konklusion

Artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens

skal fortolkes således, at

det ved fastsættelsen af, hvilken medlemsstats garantiinstitution der skal dække betalingen af arbejdstagernes løntilgodehavender, skal lægges til grund, at en arbejdsgiver, der bliver insolvent, ikke har aktiviteter i mindst to medlemsstater som omhandlet i denne bestemmelse, når det i den berørte arbejdstagers arbejdsaftale er fastsat, at vedkommendes primære arbejde og sædvanlige arbejdssted ligger i den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren har hjemsted, men den pågældende arbejdstager i halvdelen af sin arbejdstid udfører sit arbejde som fjernarbejde fra en anden medlemsstat, hvor arbejdstageren har sin primære bopæl.

⁽¹⁾ EUT C 165 af 19.4.2022.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 16. februar 2023 — L.G. mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Den Haag zittingsplaats Zwolle — Nederlandene)

(Sag C-745/21 ⁽¹⁾, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ufødt barn ved indgivelse af asylansøgning))

(Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – forordning (EU) nr. 604/2013 – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – artikel 6, stk. 1 – barnets tarv – artikel 16, stk. 1 – afhængige person – artikel 17, stk. 1 – diskretionær klausul – en medlemsstats gennemførelse – tredjelandsstatsborger, som er gravid på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning om international beskyttelse – ægteskab – ægtefælle med international beskyttelse i den pågældende medlemsstat – afgørelse om at afslå at behandle ansøgningen og overføre ansøgeren til en anden medlemsstat, der anses for ansvarlig for behandlingen af ansøgningen)

(2023/C 127/15)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Zwolle

Parter i hovedsagen

Sagsøger: L.G.

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Konklusion

- 1) Artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke finder anvendelse, når der er et afhængighedsforhold mellem enten en ansøger om international beskyttelse og dennes ægtefælle, der har lovligt ophold i den medlemsstat, hvor ansøgningen om en sådan beskyttelse er indgivet, eller mellem ansøgerens ufødte barn og den ægtefælle, som ligeledes er far til dette barn.

- 2) Artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 604/2013

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstats lovgivning alene med henvisning til barnets tarv pålægger de kompetente nationale myndigheder at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, når denne var gravid på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning, selv om de kriterier, der er fastsat i denne forordnings artikel 7-15, udpeger en anden medlemsstat som ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

(¹) EUT C 138 af 28.3.2022.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 16. februar 2023 — T.C., Rzecznik Praw Dziecka og Prokurator Generalny (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Apelacyjny w Warszawie — Polen)

(Sag C-638/22 PPU (¹), Rzecznik Praw Dziecka m.fl. (Udsættelse af en afgørelse om tilbagegivelse))

(Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde i civile sager – kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar – internationale børnebortførelser – Haagerkonventionen fra 1980 – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 11 – anmodning om tilbagegivelse af et barn – endelig afgørelse om tilbagegivelse af et barn – en medlemsstats lovgivning, hvorefter fuldbyrdelsen af denne afgørelse udsættes automatisk, såfremt visse nationale myndigheder indgiver en anmodning herom)

(2023/C 127/16)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: T.C., Rzecznik Praw Dziecka og Prokurator Generalny

Procesdeltagere: M.C. og Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Konklusion

Artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, som giver myndigheder, der ikke kan kvalificeres som retsinstanser, mulighed for at opnå en automatisk udsættelse på mindst to måneder af fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagegivelse, der er truffet på grundlag af konventionen om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser, indgået i Haag den 25. oktober 1980, uden at de har pligt til at begrunde deres anmodning om udsættelse.

⁽¹⁾ EUT C 482 af 19.12.2022.

Appel iværksat den 6. september 2022 af Gabriel Pombo da Silva til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 27. juni 2022 i sag T-292/22, Pombo da Silva mod Kommissionen

(Sag C-586/22 P)

(2023/C 127/17)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Gabriel Pombo da Silva (ved abogado M. Chao Dobarro)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Domstolen (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 17. februar 2023 forkastet appellen som åbenbart ugrundet og truffet afgørelse om, at appellanten bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 15. november 2022 af Okan Balaban til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 14. september 2022 i sag T-705/21 — Okan Balaban mod EUIPO

(Sag C-702/22 P)

(2023/C 127/18)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Okan Balaban (ved Rechtsanwalt T. Schaaf)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 1. februar 2023 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at appellanten bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Varna (Bulgarien) den 30. december 2022 — »Solvay Sodi« AD mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia »Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi«

(Sag C-784/22)

(2023/C 127/19)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Varna

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Solvay Sodi« AD

Sagsøgt: Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia »Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi«

Præjudicielle spørgsmål

- 1) I et tilfælde som det i hovedsagen foreliggende, hvor en medlemsstat for at overholde sin forpligtelse i medfør af artikel 3 i direktiv 2009/119 ⁽¹⁾ beslutter at pålægge virksomhederne lagringsforpligtelser, skal begrebet »økonomisk aktør« i artikel 8 i direktiv 2009/119 da fortolkes således, at det omfatter et selskab med hjemsted i indlandet, som i det foregående år har importeret et af de i bilag A, afsnit 3.4, til forordning (EF) nr. 1099/2008 ⁽²⁾ anførte energiprodukter (i den foreliggende sag: jordoliekok) til medlemsstatens område, når det udelukkende har anvendt dette energiprodukt som brændstof og ikke har anvendt det som råmateriale til fremstilling af olieprodukter eller tilbyder det på markedet for olie og olieprodukter?
- 2) Hvilke omstændigheder skal en medlemsstat tage hensyn til i sine lovbestemmelser, når den fastlægger en persons egenskab af »økonomisk aktør«, som er omfattet af lagringsforpligtelserne? Skal medlemsstaten ved fastsættelsen af egenskaben »økonomisk aktør« som omhandlet i artikel 8 i direktiv 2009/119 navnlig tage hensyn til et selskabs økonomiske aktivitet i den forstand, at aktiviteten skal omfatte import, handel med eller anvendelse af det pågældende olieprodukt, for at selskabet kan forpligtes til at holde beredskabslagre af dette produkt?
- 3) Er det i et tilfælde som i hovedsagen foreliggende, hvor en medlemsstat ved en lovbestemmelse (artikel 2, stk. 1, i lov om lagre af olie og olieprodukter) udtrykkeligt begrænser de typer af olieprodukter, som skal lagres, holdes, genanskaffes, anvendes, opfyldes og kontrolleres, til følgende fire kategorier: 1. motorbenzin, 2. gasolier, jetbrændstoffer af petroleumtypen og dieselbrændstof, 3. svær brændselsolie og 4. flydende gas, lovligt, at denne medlemsstat ved fastsættelsen af den kreds af økonomiske aktører, der er forpligtet til at holde lagre, og ved fastsættelsen af de lagermængder, som disse økonomiske aktører skal holde, også inddrager importørerne af andre (alle andre) olieprodukter i henhold til bilag A, afsnit 3.4, til forordning (EF) nr. 1099/2008?
- 4) Er en national bestemmelse forenelig med målet for direktiv 2009/119, som er nævnt i artikel 1 og i 3., 17. og 33. betragtning, samt med dette direktivs artikel 20, stk. 1, (hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at de hurtigt, effektivt og gennemsigtigt kan frigive dele af eller alle deres beredskabslagre) samt med artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»frihed til at oprette og drive egen virksomhed«), hvis en økonomisk aktør, som hverken importerer eller køber eller sælger et bestemt olieprodukt (i den foreliggende sag svær brændselsolie), som medlemsstaten for at opfylde sin forpligtelse i henhold til artikel 3 i direktiv 2009/119 ønsker at holde beredskabslagre af, og som heller ikke anvender det til forarbejdning eller på anden måde anvender det i sin egen produktion, er forpligtet til at anskaffe lagre af netop dette olieprodukt (svær brændselsolie), idet den økonomiske aktør for at opfylde sin pligt skal agere på et marked for olieprodukter (i den foreliggende sag for svær brændselsolie), som er fremmed for den pågældende aktørs erhvervsvirksomhed, og skal anskaffe lagre af produkter, som den pågældende ikke har nogen anvendelse for og ikke anvender i sin virksomhed?
- 5) Er en national bestemmelse som den i denne sag omhandlede forenelig med den EU-retlige grundlæggende frihed om de frie varebevægelser, navnlig med artikel 30 og 34 TEUF, hvis den pålægger personer, som importerer andre energiprodukter end flydende brændstoffer (i den foreliggende sag jordoliekok) til det bulgarske marked, en pligt til at oprette og opretholde beredskabslagre af sådanne olieprodukter (flydende brændstoffer som brændselsolie/svær brændselsolie, benzin, gas-/dieselolie), som ikke er genstand for deres erhvervsvirksomhed (som de hverken importerer eller forarbejder eller handler med), som de ikke har lagerkapacitet til, og som de for at opfylde deres lagringsforpligtelser må leje eller købe af andre private aktører inden for oliebranchen, og de og dermed må gå ind på markedet for olieprodukter og agere på dette?
- 6) Er proportionalitetsprincippet overholdt, og er der navnlig tilvejebragt den nødvendige balance mellem den offentlige og den individuelle interesse, hvis en økonomisk aktør, som ikke importerer, køber, sælger, forarbejder eller på anden måde anvender det olieprodukt (i den foreliggende sag svær brændselsolie), der er blevet nævnt for den pågældende, i sin produktion, pålægges en pligt til at oprette og opretholde beredskabslagre af dette olieprodukt i en væsentlig mængde, som overstiger medlemsstatens gennemsnitlige årlige forbrug af dette produkt (svær brændselsolie), og den økonomiske aktør for at kunne opfylde denne pligt må afholde væsentlige udgifter, som truer den pågældendes økonomiske og finansielle stabilitet og udsætter den pågældende for en betragtelig risiko for, at deres aktiver gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse?

- 7) Er en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede forenelig med artikel 1 sammenholdt med artikel 2, litra i) og j), artikel 3, stk. 1, og artikel 20, stk. 1, 3 og 5, i direktiv 2009/119, hvis den fastsætter, at der kun anskaffes beredskabslagre af bestemte flydende olieprodukter (benzin, petroleum, gas-/dieselolie, brændselolie og flydende gas), men at også økonomiske aktører, som anvender andre arter af energiprodukter som omhandlet i bilag A, afsnit 3.4, til forordning (EF) nr. 1099/2008 gennem import eller erhvervelse inden for Fællesskabet (i den foreliggende sag jordoliekok), er forpligtet til at oprette og opretholde lagrene, således af disse økonomiske aktører ganske vist er forpligtet til at holde lagre af de i loven nævnte produktarter, *men fremover ikke har mulighed for at udnytte disse beredskabslagre, da der ikke er tale om energiprodukter, som de anvender?*
- 8) Er en sanktionsbestemmelse for overtrædelser af de nationale bestemmelser om forpligtelsen til at etablere beredskabslagre, som fastsætter, at økonomiske aktører, der overtræder forpligtelsen til at etablere beredskabslagre, pålægges en bøde i anseelig størrelse for hvert ton af lagermængderne, der er genstand for overtrædelsen, og at dette sker, før en domstol har afgjort, om den forvaltningsakt, hvorved forpligtelsen til at sikre beredskabslagrene blev pålagt, er lovlig, forenelig med effektivitetsprincippet, proportionalitetsprincippet og den afskrækkende virkning i henhold til 11. betragtning til og artikel 21 i direktiv 2009/119?

Skal en medlemsstat i sin nationale sanktionsbestemmelse fastsætte, at den kompetente myndighed er forpligtet til at prøve hver enkelt overtrædelse individuelt og ved fastsættelsen af den konkrete bødes størrelse at tage hensyn til alle relevante kendsgerninger og omstændigheder i forbindelse med overtrædelsen samt overtrædelsens mulige konsekvenser med hensyn til lovens formål, herunder den omstændighed, at den manglende overholdelse af pligten til at oprette og opretholde beredskabslagre skyldes, at den lagerkapacitet, der er nødvendig for at lagre de fastsatte mængder af det pågældende produkt (svær brændselolie), ikke forefindes i medlemsstaten, og at den økonomiske aktør for at opfylde den forpligtelse, der er pålagt den pågældende, skal afholde væsentlige udgifter, som truer den pågældendes finansielle stabilitet og indebærer en risiko for, at den pågældendes aktiver gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse?

(¹) Rådets direktiv 2009/119/EF af 14.9.2009 om forpligtelse for medlemsstaterne til at holde minimumslagre af råolie og/eller olieprodukter (EUT 2009, L 265, s. 9).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1099/2008 af 22.10.2008 om energistatistik (EUT 2008, L 304, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Wien (Østrig) den 3. januar 2023 — FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG og S AG

(Sag C-2/23, FL und KM Baugesellschaft og S)

(2023/C 127/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Wien

Parter i hovedsagen

Appellanter: FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG og S AG

Den anden part: Zentrale Staatsanwaltschaft zur Verfolgung von Wirtschaftsstrafsachen und Korruption

Præjudicielle spørgsmål

Spørgsmål 1:

Skal EU-rettens konkurrenceretlige bestemmelser — navnlig direktiv 2014/104/EU (¹) og dette direktivs artikel 6, stk. 6 og 7, og artikel 7, stk. 1, og direktiv 2019/1/EU (²) og dette direktivs artikel 31, stk. 3 — fortolkes således, at den heri fastsatte beskyttelse af redegørelser til brug for bødefritagelse eller bødenedsættelse og af forligsredegørelser samt herigennem indhentede oplysninger har absolut virkning, som også gælder over for retshåndhævende myndigheder (anklagemyndigheder og straffedomstole), således at redegørelser til brug for bødefritagelse eller bødenedsættelse og forligsredegørelser i en straffesag ikke må optages i sagens akter og anvendes som grundlag for yderligere efterforskning?

Spørgsmål 2:

Skal EU-rettens konkurrenceretlige bestemmelser — navnlig direktiv 2014/104 og dette direktivs artikel 6, stk. 6 og 7, og artikel 7, stk. 1, og direktiv 2019/1 og dette direktivs artikel 31, stk. 3 — fortolkes således, at den absolutte beskyttelse af redegørelser til brug for bødefritagelse eller bødenedsættelse og af forligsreddegørelser (som omhandlet i spørgsmål 1) også omfatter dokumenter og herigennem indhentede oplysninger, som modtageren af bødefritagelse eller ophavsmanden til forligsreddegørelsen har forelagt med henblik på konkretisering og som bevis for indholdet af redegørelsen til brug for bødefritagelse eller bødenedsættelse eller forligsreddegørelsen?

Spørgsmål 3:

Skal EU-rettens konkurrenceretlige bestemmelser — navnlig direktiv 2014/104 og dette direktivs artikel 6, stk. 6 og 7, og artikel 7, stk. 1, og direktiv 2019/1 og dette direktivs artikel 31, stk. 3 — fortolkes således, at den heri fastsatte beskyttelse af redegørelser til brug for bødefritagelse eller bødenedsættelse og af forligsreddegørelser (og dokumenter som omhandlet i spørgsmål 2) samt herigennem indhentede oplysninger har absolut virkning, som i en straffesag på den ene side også gælder over for tiltalte, der ikke er ophavsmænd til redegørelsen til brug for bødefritagelse eller bødenedsættelse eller til forligsreddegørelsen, og på den anden side over for øvrige parter i straffesagen (navnlig skadelidte, der gør civilretlige krav gældende), således at tiltalte og skadelidte ikke må gives aktindsigt i redegørelser til brug for bødefritagelse eller bødenedsættelse, i forligsreddegørelser og de i denne forbindelse forelagte dokumenter samt i herigennem indhentede oplysninger?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/104 af 26.11.2014 om visse regler for søgsmål i henhold til national ret angående erstatning for overtrædelser af bestemmelser i medlemsstaternes og Den Europæiske Unions konkurrenceret (EUT 2014, L 349, s. 1).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1 af 11.12.2018 om styrkelse af de nationale konkurrencemyndigheders forudsætninger for at håndhæve konkurrencereglerne effektivt og sikring af et velfungerende indre marked (EUT 2019, L 11, s. 3).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 12. januar 2023 — FH
mod Conseil national de l'ordre des médecins**

(Sag C-8/23, Conseil national de l'ordre des médecins)

(2023/C 127/21)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: FH

Sagsøgt: Conseil national de l'ordre des médecins

Andre parter i sagen: Ministère de la Santé et de la Prévention og Ministère de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique

Præjudicielt spørgsmål

Kan en læge, der er statsborger i en af Den Europæiske Unions medlemsstater, og som er indehaver af et uddannelsesbevis for speciallægeuddannelsen udstedt i en medlemsstat, der er anført i punkt 5.1.2 i bilag V til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF (¹) af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, alene på grundlag af dette bevis i en anden medlemsstat påberåbe sig den ordning for automatisk anerkendelse af uddannelsesbeviser, der er fastsat i dette direktivs artikel 21, selv om den pågældende er indehaver af et bevis for medicinsk grunduddannelse udstedt af et tredjeland, som blot er anerkendt af den medlemsstat, hvor vedkommende har opnået sit eksamensbevis som speciallæge, og ikke er et af de beviser, der er anført i punkt 5.1.1 i bilag V til direktivet, og direktivets artikel 25, stk. 4, gør udstedelsen af et uddannelsesbevis for speciallægeuddannelsen betinget af besiddelse af et af disse beviser for medicinsk grunduddannelse?

(¹) EFT 2005, L 255, s. 22.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Osnabrück (Tyskland) den 16. januar 2023 — cdVet Naturprodukte GmbH mod Niedersächsisches Landesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (LA-VES)

(Sag C-13/23, cdVet Naturprodukte)

(2023/C 127/22)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Osnabrück

Parter i hovedsagen

Sagsøger: cdVet Naturprodukte GmbH

Sagsøgt: Niedersächsisches Landesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (LA-VES)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er forordning (EF) nr. 1831/2003 ⁽¹⁾, navnlig dennes artikel 3, stk. 1, litra a), artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, og artikel 10, stk. 1, litra a), og stk. 2 og 5, hvorved der i tilfælde af, at der ikke foreligger en godkendelse, anordnes et generelt forbud mod markedsføring, forarbejdning og anvendelse for fodertilsætningsstoffer uden hensyntagen til omstændighederne i det konkrete tilfælde, i betragtning af friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er beskyttet ved artikel 16 i Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder, samt retten til ejendom i henhold til chartrets artikel 17, stk. 1, forenelig med proportionalitetsprincippet, som er fastsat i chartrets artikel 52, stk. 1?
- 2) I tilfælde af, at Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende med den konsekvens, at forordning nr. 1831/2003, navnlig dennes artikel 3, stk. 1, litra a), artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, og artikel 10, stk. 1, litra a), og stk. 2 og 5, finder anvendelse uden indskrænkninger: Er det ekstrakt, som sagsøgeren anvender som fodertilsætningsstof, og som i henhold til underleverandørens produktspecifikationsdokument er fremstillet af grapefrugtkerner og -skræller og i dette dokument betegnes som *grapefrugtkerneekstrakt* (nærmere betegnet: *grapefrugtkerneekstrakt S*), (i hvert fald også) det i artikel 2, nr. 3), i gennemførelsesforordning (EU) 2021/758 ⁽²⁾ sammenholdt med bilag I, kapitel I.A, del 1, anførte stof »grapefruit, ekstrakt CoE 140«?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1831/2003 af 22.9.2003 om fodertilsætningsstoffer (EUT 2003, L 268, s. 29).

⁽²⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/758 af 7.5.2021 om visse produkters status som fodertilsætningsstoffer henhørende under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1831/2003 og om tilbagetrækning fra markedet af visse fodertilsætningsstoffer (EUT 2021, L 162, s. 5).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administratīvā rajona tiesa (Letland) den 19. januar 2023 — SIA »Citadeles nekustamie īpašumi« mod Valsts ieņēmumu dienests

(Sag C-22/23, Citadeles nekustamie īpašumi)

(2023/C 127/23)

Processprog: Lettisk

Den forelæggende ret

Administratīvā rajona tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SIA »Citadeles nekustamie īpašumi«

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal begrebet »udbyder af tjenester til [...] selskaber«, som anvendes i artikel [3], nr. 7), litra c), i direktiv 2015/849 ⁽¹⁾, fortolkes således, at det omhandler en særskilt tjeneste, som ikke vedrører en transaktion, der består i udlejning af fast ejendom, som udbyderen ejer, eller har sammenhæng med en sådan transaktion, uanset om [udlejer] har givet samtykke til, at lejerer angiver sit vedtægtsmæssige hjemsted i den lejede ejendom og udfører transaktioner der?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal begrebet »udbyder af tjenester til [...] selskaber«, som anvendes i artikel [3], nr. 7), litra c), i direktiv 2015/849, da fortolkes således, at en fysisk person i tilfælde, hvor denne udlejer fast ejendom, skal være underlagt de samme krav som en juridisk person eller et juridisk arrangement, uanset de faktiske omstændigheder, f.eks. antallet af ejendomme, som denne fysiske person ejer og udlejer, eller om udlejningen af den faste ejendom ikke er knyttet til den økonomiske aktivitet, eller andre omstændigheder?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20.5.2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT 2015, L 141, s. 73.).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 26. januar 2023 —
AV, BT, CV og DW mod Ministero della Giustizia**

(Sag C-41/23, Peigli ⁽¹⁾)

(2023/C 127/24)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøgere i første instans, nu appellanter: AV, BT, CV og DW

Sagsøgt i første instans, nu indstævnt: Ministero della Giustizia

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 7 i direktiv 2003/88 ⁽²⁾ og § 4 i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som ikke fastsætter, at honorære byretsdommere og honorære anklagere har ret til vederlag i ferieperioden og til den lovpligtige sociale sikring og forsikring mod ulykker og erhvervssygdomme?
- 2) Skal § 5 i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter honorære dommers tidsbegrænsede arbejdsforhold, som kvalificeres som et tjenesteforhold og ikke som en offentlig ansættelse, og som er omfattet af en ordning, ifølge hvilken erhvervet tildeles ved et udnævnelsesdokument og efterfølgende kun må forlænges en enkelt gang, kan blive genstand for flere forlængelser ved nationale love, uden effektive og afskrækkende sanktioner og uden mulighed for, at disse arbejdsforhold omdannes til en tidsbegrænset offentlig ansættelse, i en faktisk situation, som kan have medført gunstige kompenserende virkninger i modtagernes retsstilling, idet disses erhverv er blevet forlænget i det væsentlige automatisk i en yderligere periode?

⁽¹⁾ Den forelæggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT 2003, L 299, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 31. januar 2023 — Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzat Polgármesteri Hivatala mod Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

(Sag C-46/23, Újpesti Polgármesteri Hivatal)

(2023/C 127/25)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzat Polgármesteri Hivatala

Sagsøgt: Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 58, stk. 2, navnlig litra c), d) og g), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ fortolkes således, at en national tilsynsmyndighed under udøvelse af sine korrigerende beføjelser kan give den dataansvarlige eller databehandleren påbud om at slette personoplysninger, der er blevet behandlet ulovligt, uden at der foreligger en udtrykkelig anmodning fra den registrerede i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 17, stk. 1?
- 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares således, at tilsynsmyndigheden kan give den dataansvarlige eller databehandleren påbud om at slette personoplysninger, der er blevet behandlet ulovligt, uden at der foreligger en anmodning fra den registrerede, afhænger dette svar da af, om de pågældende personoplysninger er indsamlet hos den registrerede?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Markkinaoikeus (Finland) den 1. februar 2023 — Alajärven Sähkö Oy m.fl. og Elenia Verkko Oyj mod Energiavirasto

(Sag C-48/23, Alajärven Sähkö m.fl.)

(2023/C 127/26)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Markkinaoikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Alajärven Sähkö Oy m.fl. og Elenia Verkko Oyj

Sagsøgt: Energiavirasto

Præjudicielle spørgsmål

1. Hvilke grunde skal inddrages og tages i betragtning ved bedømmelsen af, i hvilke tilfælde der er tale om en indgriben i den nationale regulerende myndigheds centrale reguleringsopgaver og -beføjelser på en måde, som ikke sikrer den nationale regulerende myndigheds uafhængighed i henhold til artikel 57, stk. 4 og 5, i direktiv 2019/944, og i hvilke tilfælde der er tale om overordnede retningslinjer, der ikke vedrører reguleringsopgaverne og -beføjelserne som omhandlet i artikel 59 i direktiv 2019/944 ⁽¹⁾?

2. Skal en ændring af national lovgivning af den art, der beskrives ovenfor (punkt 13, 14, 16 og 17, samt navnlig punkt 36-41 i denne anmodning om præjudiciel afgørelse), som havde til formål, på den måde det beskrives i forarbejderne til lovændringen, at påvirke priserne for distribution af elektricitet, idet der blev foretaget ændringer i den nationale lov om elektricitetsmarkedet, som vedrører de lovgivningsmæssige rammer for systemoperatørerne, ved hvilke der i sig selv ganske vist hverken blev grebet direkte ind i tarifferne for transmission eller distribution eller i metoderne til beregning heraf, men som havde den konsekvens, at den nationale regulerende myndighed måtte ændre sine kontrolmetoder midt i kontrolperioden, anses som forenelig med artikel 57, stk. 4 og 5, i direktiv 2019/944 for så vidt angår kravet om den regulerende myndigheds uafhængighed?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5.6.2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU (omarbejdning) (EUT 2019, L 158, s. 125)

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Satversmes tiesa (Letland) den 1. februar 2023 —
AZ, 1Dream OÜ, Produktch Engineering AG, BBP og Polaris Consulting Ltd mod Latvijas
Republikas Saeima**

(Sag C-49/23, 1Dream m.fl.)

(2023/C 127/27)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Satversmes tiesa

Parter i hovedsagen

Appellanter for *Satversmes tiesa*: AZ, 1Dream OÜ, Produktch Engineering AG, BBP og Polaris Consulting Ltd

Appelindstævnt: Latvijas Republikas Saeima

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en national bestemmelse, hvorefter en national ret træffer afgørelse om konfiskation af udbytte fra strafbart forhold i en særskilt sag vedrørende de ulovligt opnåede formuegoder, som er adskilt fra hovedstraffesagen, inden det fastslås, at der er begået en strafbar handling, og en person er fundet skyldig heri, idet der i den særskilte procedure også træffes afgørelse om konfiskation på grundlag af materiale udskilt fra straffesagen, omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2014/42 (¹), navnlig artikel 4, og for rammeafgørelse 2005/212 (²), navnlig artikel 2?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal begrebet »afgørelse om konfiskation« som omhandlet i direktiv 2014/42, navnlig artikel 8, stk. 6, andet punktum, da opfattes således, at dette begreb ikke kun omfatter retsafgørelser, hvorved det erklæres, at formuegoderne er erhvervet ulovligt, og der anordnes konfiskation heraf, men også retsafgørelser, hvorved sagen om de ulovligt opnåede formuegoder indstilles?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er en bestemmelse, som ikke fastsætter, at personer med tilknytning til formuegoderne har ret til at anfægte afgørelser om konfiskation, da forenelig med chartrets artikel 47 og artikel 8, stk. 6, andet punktum, i direktiv 2014/42?
- 4) Skal princippet om EU-rettens forrang fortolkes således, at dette princip er til hinder for, at en medlemsstats forfatningsdomstol, hvor der er anlagt et søgsmål om forfatningsstridighed til prøvelse af en national bestemmelse, som er fundet uforenelig med EU-retten, erklærer, at retssikkerhedsprincippet finder anvendelse, og at denne bestemmelses retsvirkninger består midlertidigt indtil det tidspunkt, der er fastsat i nævnte domstols afgørelse som det tidspunkt, hvor den omtvistede bestemmelses retsvirkninger ophører?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3.4.2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union (EUT 2014, L 127, s. 39).

(²) Rådets rammeafgørelse 2005/212/RIA af 24.2.2005 om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold (EUT 2005, L 68, s. 49).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 31. januar 2023 —
B.E. Srl, Play Game Srl og Coral Srl mod Ministero dell'Economia e delle Finanze og Agenzia delle
Dogane e dei Monopoli**

(Sag C-50/23, B.E. og Play Game)

(2023/C 127/28)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Appellanter: B.E. Srl, Play Game Srl og Coral Srl

Indstævnte: Ministero dell'Economia e delle Finanze og Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den af hovedsagen omfattede nationale ordning i strid med etableringsfriheden og friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er sikret ved EU-retten, fordi: i) den bevirker en forøgelse af afgiften uden vurdering af virksomhedernes størrelse; ii) pålægger accept af forlængelsen og den omhandlede forøgelse af afgiften, ud over det bebyrdende forbud mod overdragelse af spillehallerne, som en urimelig betingelse for at kunne deltage i fremtidige udbudsprocedurer, som gang på gang er blevet udsat på ubestemt tid?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal den omhandlede restriktion da opfattes som begrundet i et angiveligt tvingende alment hensyn i form af behovet for en tilpasning af tidspunktet for indledning af udbudsprocedurerne?
- 3) Hvis det til trods herfor antages, at der foreligger et tvingende alment hensyn, udgør den omhandlede ordning da også en tilsidesættelse af: i) proportionalitetsprincippet, fordi den restriktive foranstaltning ikke er hensigtsmæssig, egnet og forholdsmæssig i snæver forstand til at nå det formelt oplyste almindelige mål; ii) princippet om konkurrence og fri adgang til markedet, eftersom valget om at forlænge koncessionerne og udsætte indledningen af udbudsprocedurerne hindrer de erhvervsdrivende inden for sektoren i at udøve friheden til at oprette og drive egen virksomhed, i det mindste med hensyn til den nødvendige programmering og planlægning af aktiviteterne?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen (Sverige) den
6. februar 2023 — Skatteverket mod Digital Charging Solutions GmbH**

(Sag C-60/23, Digital Charging Solutions)

(2023/C 127/29)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Skatteverket

Sagsøgt: Digital Charging Solutions GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør en levering, der består af opladning af et elkøretøj ved en ladestation til brugeren af køretøjet, en levering af en vare i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i momsdirektivets artikel 14, stk. 1, og artikel 15, stk. 1 (¹)?

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal en sådan levering da anses at foreligge på alle stadier i en transaktionskæde, der involverer et formidlende selskab, når transaktionskæden er ledsaget af kontrakter på hvert enkelt stadie, men kun brugeren af køretøjet har kontrol over omstændigheder såsom mængden, tidspunktet og stedet for opladning og hvordan elektriciteten skal anvendes?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

**Appel iværksat den 8. februar 2023 af Den Franske Republik til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Niende Udvidede Afdeling) den 23. november 2022 i de forenede sager T-279/20 og T-288/20, CWS
Powder Coatings m.fl. mod Kommissionen og sag T-283/20, Billions Europe m.fl. mod
Kommissionen**

(Sag C-71/23 P)

(2023/C 127/30)

Processprog: tysk og engelsk

Parter

Appellant: Den Franske Republik (ved B. Fodda, J.-L. Carré og G. Bain, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, CWS Powder Coatings GmbH, Billions Europe Ltd, Cinkarna Metalurško-kemična Industrija Celje d.d. (Cinkarna Celje d.d.), Evonik Operations GmbH, Kronos Titan GmbH, Precheza a. s., Tayca Corp., Tronox Pigments (Holland) BV, Venator Germany GmbH, Brillux GmbH & Co. KG, Daw SE, Ettengruber GmbH Abbruch und Tiefbau, Ettengruber GmbH Recycling und Verwertung, TIGER Coatings GmbH & Co. KG, Conseil européen de l'industrie chimique — European Chemical Industry Council (Cefic), Conseil Européen de l'Industrie des Peintures, des Encres d'Imprimerie et des Couleurs d'Art (CEPE), British Coatings Federation Ltd (BCF), American Coatings Association, Inc. (ACA), Mytilineos SA, Delfi-Distomon Anonymos Metalleytiki Etaireia, Sto SE & Co. KGaA, Rembrandtin Coatings GmbH, Kongeriget Danmark, Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige, Det Europæiske Kemikalieagentur, Republikken Slovenien, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Ret dom af 23. november 2022, i de forenede sager T-279/20 og T-288/20, CWS Powder Coatings m.fl. mod Kommissionen, og i sag T-283/20, Billions Europe m.fl. mod Kommissionen, ophæves.
- Domstolen træffer afgørelse i sagen, og Den Franske Republik frifindes i søgsmålene anlagt i første instans af CWS Power Coatings GmbH, Billions Europe Ltd, Brillux GmbH & Co. KG og Daw SE i sagerne T-279/20, T-283/20 og T-288/20, eller, såfremt Domstolen ikke finder, at sagerne er modne til påkendelse, hjemvises de til Retten.
- CWS Power Coatings GmbH, Billions Europe Ltd, Brillux GmbH & Co. KG og Daw SE tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har den franske regering fremsat fire anbringender:

Første anbringende: Ved at kvalificere Heinrich-studiet som et »afgørende studie« har Retten dels fordrejet de bevismidler, som blev forelagt den, dels begået en retlig fejl, for så vidt som den har tilsidesat de principper, der blev indført ved forordning nr. 1272/2008 vedrørende klassificeringen af stoffer som kræftfremkaldende, dvs. princippet om evaluering af evidensstyrke og overvejelse af alle andre relevante informationer for at placere stoffer med human cancerpotentiale i farekategorier.

Andet anbringende: Retten har overskredet grænserne for den retslige prøvelse, idet den gik videre end en vurdering af den åbenlyse fejl, og idet den erstattede vurderingen fra Det Europæiske Kemikalieagenturs risikovurderingsudvalg med sin egen vurdering.

Tredje anbringende: Retten har tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler den.

Fjerde anbringende: Retten har begået en retlig fejl, idet den fandt, at punkt 3.6.2.2.1 i bilag I til forordning (EF) nr. 1272/2008 ⁽¹⁾ skulle fortolkes således, at dette punkt var til hinder for, at et stof kan anses for at have den iboende egenskab, at det kan fremkalde kræft, hvis dette stofs kræftfremkaldende egenskab kan observeres ved tilstedeværelsen af en bestemt partikelmængde.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16.12.2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT 2008, L 353, s. 1).

Appel iværksat den 10. februar 2023 af Kurdistan Workers' Party (PKK) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 14. december 2022 i sag T-182/21, PKK mod Rådet

(Sag C-72/23 P)

(2023/C 127/31)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Kurdistan Workers' Party (PKK) (ved advocates A.M. van Eik og T. Buruma)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Denne appel behandles sammen med appellen iværksat under sagsnummer C-44/23 P.
- Rettens dom af 14. december 2022 i sagen T-182/21 ophæves.
- Der træffes endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, som er genstand for denne appel og Rådets afgørelse (FUSP) 2021/142 ⁽¹⁾, Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2021/138 ⁽²⁾ af 5 februar 2021; Rådets afgørelse (FUSP) 2021/1192 ⁽³⁾, Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2021/1188 ⁽⁴⁾ af 19 juli 2021, Rådets afgørelse (FUSP) 2022/152 ⁽⁵⁾ og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/147 ⁽⁶⁾ af 3 februar 2022, annulleres for så vidt som de vedrører PKK (alias KADEK, alias KONGRA-GEL).
- Rådet tilpligtes at betale appellants sagsomkostninger i forbindelse med nærværende sag og sag T-182/21 med tillæg af renter.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort gældende, at Retten begik en fejl i den appellerede dom på følgende punkter:

1. Retten begik en retlig fejl vedrørende navnligt fortolkningen af »formål« i første afsnit af artikel 1, stk. 3, i fælles holdning 2001/931 ⁽⁷⁾ (herefter »FH 931«) og dennes anvendelighed i sagen. Retten konkluderede med urette, at anbringendet om tilsidesættelse af artikel 1, stk. 3, FH 931 skulle forkastes.

2. Retten fastslog med urette, at Rådet kunne påberåbe sig kendelsen af 29. marts 2001 fra Det Forenede Kongeriges indenrigsminister (herefter »UK 2021 kendelsen«) som en afgørelse i henhold til artikel 1, stk. 4, i FH 931, eftersom det ikke er klart, om de begivenheder, der er nævnt i Rettens begrundelse i forbindelse med UK 2021 kendelsen ligger til grund for denne kendelse, idet disse begivenheder er forældede og ikke støtter den konklusion, at appellantens er en terroristgruppe i bestemmelsens forstand. Retten fastslog med urette at anbringendet vedrørende tilsidesættelse af artikel 1, stk. 3, og artikel 1, stk. 4, FH 931, skulle forkastes for så vidt som de anfægtede foranstaltninger var baseret på UK 2021 kendelsen.
3. Retten fastslog med urette, at Rådets fornyede gennemgang overholdte forpligtelserne efter artikel 1, stk. 6, i FH 931 og at appellantens anbringende om, at artikel 1, stk. 6, var blevet tilsidesat af Rådet, skulle forkastes.
4. Retten begik en retlig fejl med hensyn til proportionalitetsprincippet og anvendte det urigtigt i den foreliggende sag.
5. Retten fandt med urette, at Rådet havde opfyldt begrundelsespligten.

-
- (¹) Rådets afgørelse (FUSP) 2021/142 af 5.2.2021 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2020/1132 (EUT 2021, L 43, s. 14).
- (²) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2021/138 af 5.2.2021 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2020/1128 (EUT 2021, L 43, s. 1).
- (³) Rådets afgørelse (FUSP) 2021/1192 af 19.7.2021 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2021/142 (EUT 2021, L 258, s. 42).
- (⁴) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2021/1188 af 19.7.2021 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2021/138 (EUT 2021, L 258, s. 14).
- (⁵) Rådets afgørelse (FUSP) 2022/152 af 3.2.2022 om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og om ophævelse af afgørelse (FUSP) 2021/1192 (EUT 2022, L 25, s. 13).
- (⁶) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/147 af 3.2.2022 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2021/1188 (EUT 2022, L 25, s. 1).
- (⁷) Rådet fælles holdning af 27.12.2001 om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT 2001, L 344, s. 93).

Appel iværksat den 14. februar 2023 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 23. november 2022 i de forenede sager T-279/20 og T-288/20, CWS Powder Coatings m.fl. mod Kommissionen, og i sag T-283/20, Billions Europe m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-82/23 P)

(2023/C 127/32)

Processprog: tysk og engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved S. Delaude, A. Dawes, R. Lindenthal og M. Noll-Ehlers, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: CWS Powder Coatings GmbH, Billions Europe Ltd, Cinkarna Metalurško-kemična Industrija Celje d.d. (Cinkarna Celje d.d.), Evonik Operations GmbH, Kronos Titan GmbH, Precheza a.s., Tayca Corp., Tronox Pigments (Holland) BV, Venator Germany GmbH, Brillux GmbH & Co. KG, Daw SE, Ettengruber GmbH Abbruch und Tiefbau, Ettengruber GmbH Recycling und Verwertung, TIGER Coatings GmbH & Co. KG, Conseil Européen de l'Industrie Chimique — European Chemical Industry Council (Cefic), Conseil Européen de l'Industrie des Peintures, des Encres d'Imprimerie et des Couleurs d'Art (CEPE), British Coatings Federation Ltd (BCF), American Coatings Association, Inc. (ACA), Mytilineos SA, Delfi-Distomon Anonymos Metalleytiki Etaireia, Sto SE & Co. KGaA, Rembrandtin Coatings GmbH, Kongeriget Danmark, Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene, Kongeriet Sverige, Det Europæiske Kemikalieagentur, Den Slovakiske Republik, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Domme afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 23. november 2022 i forenede sager T-279/20 og T-288/20, CWS Powder Coatings m.fl. mod Kommissionen, og i sag T-283/20, Billions Europe m.fl. mod Kommission, ophæves.
- Det andet anbringende, det første og det femte led i det syvende anbringende og det ottende anbringende i forenede sager T-279/20 og T-288/20 samt det første anbringende i sag T-283/20 forkastes.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om de anbringender, som den ikke har behandlet.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har Kommissionen fremsat tre anbringender:

For det første har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, idet den foretog en ukorrekt gengivelse af de beviser, som den havde til sin rådighed, da den konkluderede, at Udvalget for Risikovurdering (RAC) under Det Europæiske Kemikalieagentur og Kommissionen havde foretaget en åbenlys urigtig bedømmelse for så vidt angår troværdigheden og anerkendelsen af den dyreundersøgelse, der blev offentliggjort i 1995 af Heinrich m.fl. (herefter »Heinrich-undersøgelsen«).

For det andet begik Retten en retlig fejl ved at erstatte RACs og Kommissionens bedømmelse med sin egen, da den konkluderede, at RAC ikke havde taget alle de relevante forhold i betragtning med henblik på at beregne lungeoverbelastningen i Heinrich-undersøgelsen.

For det tredje begik Retten en retlig fejl, da den konkluderede, at den anfægtede klassificering og mærkning ikke vedrørte et stof, der har iboende kræftfremkaldende egenskaber.

Appel iværksat den 17. februar 2023 af European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 8. december 2022 i sag T-769/21, Euranimi mod Kommissionen

(Sag C-95/23 P)

(2023/C 127/33)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi) (ved advocati V. Villante, D. Rovetta og M. Campa samt advokat P. Gjørtler)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling.
- Den appellerede kendelse ophæves, og det fastslås, at søgsmålet anlagt af EURANIMI kan antages til realitetsbehandling.
- Sagen hjemvises til Retten til realitetsbehandling af EURANIMI's søgsmål.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i forbindelse med appelsagen og i forbindelse med sagen i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremsat tre principale appelanbringender:

Første appelanbringende: En retlig fejl ved fortolkningen af artikel 263, stk. 4, TEUF og særligt kravet om at være »umiddelbart og individuelt [berørt]«. En fejlagtig kvalificering af de faktiske omstændigheder.

Andet appelanbringende: En retlig fejl ved fortolkningen af sidste led i artikel 263, stk. 4, TEUF og kravet om og begrebet regelfastsættende retsakt, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger. En fejlagtig kvalificering af de faktiske omstændigheder og en urigtig gengivelse af bevismaterialet.

Tredje appelanbringende: En fejlagtig kvalificering af de faktiske omstændigheder og en urigtig gengivelse af bevismaterialet.

Appel iværksat den 24. februar 2023 af PT Pelita Agung Agrindustri og PT Permata Hijau Palm Oleo til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 14. december 2022 i sag T-143/20, PT Pelita Agung Agrindustri og PT Permata Hijau Palm Oleo mod Kommissionen

(Sag C-112/23 P)

(2023/C 127/34)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: PT Pelita Agung Agrindustri og PT Permata Hijau Palm Oleo (ved advocaten F. Graafsma og J. Cornelis)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og European Biodiesel Board (EBB)

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/2092 af 28. november 2019 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af biodiesel med oprindelse i Indonesien ⁽¹⁾ annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale appellanternes sagsomkostninger såvel i forbindelse med appelsagen som i forbindelse med sagen for Retten.

Subsidiært:

- Sagen hjemvises til Retten.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne i sagen for Retten og under appelsagen udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanterne fremsat seks anbringender.

For det første blev der i den appellerede dom anlagt en fejlagtig fortolkning af artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1037 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union ⁽²⁾ (»grundforordningen«), og foretaget en urigtig gengivelse af beviserne, idet det heri blev fastslået, at der forelå et betydeligt pristryk.

For det andet blev der i den appellerede dom anlagt en fejlagtig fortolkning af betragtningerne i Verdenshandelsorganisationens (WTO's) panelrapport med titlen »European Union — Anti-Dumping Measures on Biodiesel from Indonesia«, vedtaget den 25. januar 2018 (WT/DS 480/R). Subsidiært, blev der ikke taget hensyn til disse betragtninger.

For det tredje blev der i den appellerede dom anlagt en fejlagtig fortolkning af betragtningerne i Verdenshandelsorganisationens (WTO's) panelrapport med titlen »China — Anti-Dumping and Countervailing Duty Measures on Broiler Products from the United States«, vedtaget den 2. august 2013 (WT/DS 427/R), og af den øvrige relevante praksis fra WTO og Unionens retsinstanser.

For det fjerde blev der i den appellerede dom anlagt en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 8, stk. 1, idet det heri blev fastslået, at en beregning af underbuddet, der ser bort fra 45 % af EU-erhvervsgrenens salg er i overensstemmelse med det retlige krav om en analyse, der er baseret på en objektiv undersøgelse og positivt bevismateriale.

For det femte blev der i den appellerede dom foretaget en urigtig gengivelse af beviserne, idet det heri blev konkluderet, at subsidierne under Oil Palm Plantation Fund-ordningen ikke blev ydet i forhold til de fremstillede, eksporterede eller transporterede mængder.

For det sjette blev der i den appellerede dom foretaget en fejlfortolkning af appellanternes argument samt en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 7, stk. 2.

⁽¹⁾ EUT 2019 L 317, s. 42.

⁽²⁾ EUT 2016 L 176, s. 55.

Appel iværksat den 28. februar 2023 af Swissgrid AG til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 21. december 2022 i sag T-127/21, Swissgrid mod Kommissionen

(Sag C-121/23 P)

(2023/C 127/35)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Swissgrid AG (ved advokats P. De Baere, P. L'Ecluse, K. T'Syen og V. Lefever)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Kommissionens formalitetsindsigelse forkastes, det fastslås, at annullationssøgsmålet kan antages til realitetsbehandling, og sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse i sagen.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat tre anbringender.

Første anbringende: Retten begik en retlig fejl, idet den anvendte et urigtigt retligt kriterium med henblik på at afgøre, om afgørelsen indeholdt i en skrivelse af 17. december 2020 undertegnet af direktøren i Kommissionens Generaldirektorat for Energi (herefter »den omtvistede afgørelse«) udgør en anfægtelig retsakt i henhold til artikel 263 TEUF.

Andet anbringende: Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at artikel 1, stk. 6 og 7, i Kommissionens forordning (EU) 2017/2195 af 23. november 2017 om fastsættelse af retningslinjer for balancering af elektricitet⁽¹⁾ ikke tillægger appellanten rettigheder, der vil kunne blive berørt af den omtvistede afgørelse.

Tredje anbringende: Den appellerede kendelse savner en tilstrækkelig begrundelse til støtte for konklusionen om, at artikel 1, stk. 7, i Kommissionens forordning (EU) 2017/2195 ikke tillægger appellanten nogen rettigheder.

⁽¹⁾ EUT 2017, L 312, s. 6.

RET TEN

Rettens dom af 15. februar 2023 — Austrian Power Grid m.fl. mod ACER

(Sag T-606/20) ⁽¹⁾

(Energi – det indre marked for elektricitet – ramme for gennemførelse af den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering – proceduren for vedtagelse af vilkår, betingelser og metoder – afvisning af systemoperatørernes fælles bud – ACER's kompetence – retlig fejl – ret til forsvar – begrundelsespligt)

(2023/C 127/36)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Austrian Power Grid AG (Wien, Østrig), og de 7 øvrige sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget til dommen (ved avocat M. Levitt og solicitors B. Byrne og D. Jubrail)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ved avocate E. Ameye og A. Tellidou samt E. Tremmel, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Med deres søgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF har sagsøgerne, Austrian Power Grid AG og de andre juridiske personer, hvis navne fremgår af bilaget, nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 16. juli 2020 af klagenævnet ved Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) om at opretholde ACER's afgørelse 02/2020 af 24. januar 2020 om rammen for gennemførelse af den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering (herefter »aFRR-plattformen») og om ikke at give dem medhold i deres klager i sag A-001-2020 (konsolideret) (herefter »den anfægtede afgørelse»), for så vidt som denne afgørelse vedrører dem, samt om annullation af artikel 1 i afgørelse 02/2020 og af artikel 3, stk. 3, og artikel 3, stk. 4, litra b), artikel 4, stk. 6, artikel 6, artikel 11, stk. 1, litra c), og artikel 12 i rammen for gennemførelse af aFRR-plattformen, således som indeholdt i bilag I til afgørelse 02/2020.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) frifindes.
- 2) Austrian Power Grid AG og de øvrige sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget, betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 414 af 30.11.2020.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Austrian Power Grid m.fl. mod ACER(Sag T-607/20) ⁽¹⁾

(Energi – det indre marked for elektricitet – ramme for gennemførelse af den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering – proceduren for vedtagelse af vilkår, betingelser og metoder – afvisning af systemoperatørernes fælles bud – ACER's kompetence – retlig fejl – ret til forsvar – begrundelsespligt)

(2023/C 127/37)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Austrian Power Grid AG (Wien, Østrig), og de syv øvrige sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget til dommen (ved avocat M. Levitt og solicitors B. Byrne og D. Jubrail)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ved advokat E. Ameye, samt A. Tellidou og E. Tremmel, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Med deres søgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF har sagsøgerne nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 16. juli 2020 af klagenævnet ved Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) om at opretholde ACER's afgørelse 03/2020 af 24. januar 2020 om rammen for gennemførelse af den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering (herefter »mFRR-plattformen») og om ikke at give dem medhold i deres klager i sag A-002-2020 (konsolideret), for så vidt som denne afgørelse vedrører dem, samt om annullation af artikel 1 i afgørelse 03/2020 og af artikel 3, stk. 3, og artikel 3, stk. 5, litra b), artikel 4, stk. 6, artikel 6, artikel 11, stk. 1, litra c), artikel 11, stk. 2, litra c), og artikel 12 i rammen for gennemførelse af mFRR-plattformen, således som indeholdt i bilag I til afgørelse 03/2020.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) frifindes.
- 2) Austrian Power Grid AG og de øvrige sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget, betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 414 af 30.11.2020.

Rettens dom af 15. februar 2023 — UPL Europe og Indofil Industries (Netherlands) mod Kommissionen(Sag T-742/20) ⁽¹⁾

(Plantebeskyttelsesmidler – aktivstoffet mancozeb – ikke-fornyelse af godkendelse – forordning (EF) nr. 1107/2009 og gennemførelsesforordning (EU) nr. 844/2012 – vurderingsprocedure i forbindelse med en ansøgning om fornyelse af godkendelsen af et aktivstof – udpegelse af en ny rapporterende medlemsstat som følge af den tidligere rapporterende medlemsstats udtræden af Unionen – ret til forsvar – princippet om god forvaltningsskik – åbenbart urigtigt skøn – procedure for harmoniseret klassificering og mærkning – forordning (EF) nr. 1272/2008 – berettiget forventning)

(2023/C 127/38)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: UPL Europe Ltd, Warrington (Det Forenede Kongerige) og Indofil Industries (Netherlands) BV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokaterne C. Mereu og P. Sellar)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved A. Dawes, G. Koleva og F. Castilla Contreras, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Med deres søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgerne, UPL Europe Ltd og Indofil Industries (Netherlands) BV, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/2087 af 14. december 2020 om ikke at forny godkendelsen af aktivstoffet »mancozeb«, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, og om ændring af bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 (EUT 2020, L 423, s. 50, herefter »den anfægtede gennemførelsesforordning«).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) UPL Europe og Indofil Industries (Netherlands) BV bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger inden for rammerne af nærværende sag.
- 3) Indofil Industries (Netherlands) bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger i sagen om foreløbige forholdsregler.

(¹) EUT C 53 af 15.2.2021.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Aquind m.fl. mod ACER

(Sag T-492/21) (¹)

[Energi – ACER's kompetence – Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen – retlig fejl – artikel 2, nr. 1, i forordning (EU) 2019/943 – udtrædelsesaftalens artikel 92 – ad hoc-undtagelsesordningen i artikel 308 i og bilag 28 til handels- og samarbejdsaftalen]

(2023/C 127/39)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Aquind Ltd (London, Det Forenede Kongerige), Aquind Energy Sàrl (Luxembourg, Luxembourg) og Aquind SAS (Rouen, Frankrig) (ved solicitor S. Goldberg og advokat E. White)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ved P. Martinet og E. Tremmel, som befuldmægtigede, bistået af advokat B. Creve)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved A. Tamás og O. Denkov, som befuldmægtigede), Rådet for Den Europæiske Union (ved A. Lo Monaco, L. Vétillard og É. Sitbon, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Med deres søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgerne, Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl og Aquind SAS, nedlagt påstand om annullation af afgørelsen truffet af klagenævnet ved Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) den 4. juni 2021 om en anmodning om undtagelse vedrørende en samkøring af elektricitet mellem elektricitetstransmissionsnettet i Det Forenede Kongerige og Frankrig.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) frifindes.

- 2) Aquind Ltd, Aquind SAS, Aquind Energy Sàrl og ACER bærer hver deres egne omkostninger.
- 3) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 391 af 27.9.2021.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Belaeronavigatsia mod Rådet

(Sag T-536/21) ⁽¹⁾

(Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus – lister over personer, enheder og organer, der er omfattet af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer – opførelse og opretholdelse af sagsøgerens navn på listerne – begrebet »person, der er ansvarlig for undertrykkelsen« – urigtigt skøn – proportionalitet)

(2023/C 127/40)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Belaeronavigatsia (Minsk, Belarus) (ved advokat M. Michalaukas)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union (ved R. Meyer og S. Van Overmeire, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Europa-Kommissionen (ved C. Giolito og M. Carpus Carcea, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

1 Med sit søgsmål støttet på artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Belaeronavigatsia, nedlagt påstand om annullation af Rådets afgørelse (FUSP) 2021/1001 af 21. juni 2021 om ændring af afgørelse 2012/642/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Hviderusland (EUT 2021, L 219, s. 67), af Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2021/999 af 21. juni 2021 om gennemførelse af artikel 8a, stk. 1, i forordning (EF) nr. 765/2006 om restriktive foranstaltninger over for Belarus (EUT 2021, L 219, s. 55) (herefter samlet »de oprindelige retsakter«), af Rådets afgørelse (FUSP) 2022/307 af 24. februar 2022 om ændring af afgørelse 2012/642/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Hviderusland (EUT 2022, L 46, s. 97), og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/300 af 24. februar 2022 om gennemførelse af artikel 8a i forordning (EF) nr. 765/2006 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Belarus (EUT 2022, L 46, s. 3) (herefter samlet »opretholdelsesretsakterne«), for så vidt som disse retsakter (herefter samlet »de anfægtede retsakter«) vedrører sagsøgeren.

Konklusion

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Belaeronavigatsia bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 422 af 18.10.2021.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Mostostal mod EUIPO — Polimex — Mostostal (MOSTOSTAL)(Sag T-684/21) ⁽¹⁾**(EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-ordmærket MOSTOSTAL – begrundelsespligt – artikel 94, stk. 1, i forordning 2017/1001)**

(2023/C 127/41)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Mostostal S.A. (Warszawa, Polen) (ved advokaterne C. Saettel og K. Krawczyk,)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Crespo Carrillo, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Polimex — Mostostal S.A. (Warszawa) (ved advokaterne J. Kubalski, K. Szczudlik og M. Hyży)

Sagens genstand

Med et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 30. juli 2021 af Femte Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2508/2019-5).

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet den 30. juli 2021 af Femte Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2508/2019-5) annulleres.
- 2) EUIPO bærer sine egne omkostninger og betaler de af Mostostal S.A. afholdte omkostninger.
- 3) Polimex — Mostostal S.A. bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 2 af 3.1.2022.

Rettens dom af 15. februar 2023 — LG Electronics mod EUIPO — ZTE Deutschland (V10)(Sag T-741/21) ⁽¹⁾**[EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-ordmærket V10 – absolut registreringshindring – alfanumerisk tegn – beskrivende karakter – artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EU) nr. 2017/1001]]**

(2023/C 127/42)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: LG Electronics, Inc. (Seoul, Sydkorea) (ved advokat M. Bölling)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Gája, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: ZTE Deutschland GmbH (Düsseldorf, Tyskland) (ved advokaterne T.M. Müller og C. Sauerborn)

Sagens genstand

Med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 14. september 2021 af Femte Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2101/2020-5).

Konklusion

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) LG Electronics, Inc. betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 37 af 24.1.2022.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Topcart mod EUIPO — Carl International (TC CARL)

(Sag T-8/22) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket TC CARL – det nationale figurmærke carl touch – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]

(2023/C 127/43)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Topcart GmbH (Wiesbaden, Tyskland) (ved advokat M. Hoffmann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Eberl og T. Klee, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Carl International (Limonest, Frankrig)

Sagens genstand

Med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 8. oktober 2021 af Andet Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2561/2018-2).

Konklusion

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) Topcart GmbH betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 84 af 21.2.2022.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Asesores Comunitarios mod Kommissionen(Sag T-77/22) ⁽¹⁾

(Aktindsigt – forordning (EF) nr. 1049/2001 – dokumenter vedrørende genopretnings- og resiliensplan, som en medlemsstat har forelagt Kommissionen – dokumenter, der hidrører fra en medlemsstat – afslag på aktindsigt – undtagelse vedrørende beskyttelsen af Unionens eller en medlemsstats finanspolitik, valutapolitik eller økonomiske politik)

(2023/C 127/44)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Asesores Comunitarios, SL (Madrid, Spanien) (ved advokat J. Monrabà Bagan)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved A. Spina, T. Adamopoulos og M. Burón Pérez, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (ved A. Gavela Llopis og L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Sagsøgeren har med sit søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 3. december 2021 om afslag på aktindsigt i visse dokumenter hidrørende fra Kongeriget Spanien, hvori der var blevet begæret indsigt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Asesores Comunitarios, SL bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 138 af 28.3.2022.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Bambu Sales mod EUIPO (BAMBU)(Sag T-82/22) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – ansøgning om EU-ordmærket BAMBU – absolutte registreringshindringer – beskrivende karakter – artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EU) 2017/1001]

(2023/C 127/45)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Bambu Sales, Inc. (Secaucus, New Jersey, De Forenede Stater) (ved advokat T. Stein)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Eberl og T. Frydendahl, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Sagsøgeren har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 16. december 2021 af Første Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1702/2020-1).

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet den 16. december 2021 af Første Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1702/2020-1) annulleres for så vidt angår følgende varer: fordampere til indtagelse og inhalering af tobak og andre stoffer på plantebasis; elektroniske fordampere, dvs. elektroniske cigaretter og elektroniske fordampere til rygere, der anvendes som alternativ til traditionelle cigaretter; fordamperpatroner til rygere solgt tomme; cigarklippere; elektriske cigaretter; elektriske cigarer; elektroniske cigaretter; refillpatroner solgt tomme til elektroniske cigaretter; elektroniske cigarer; hookahdele, dvs. slanger; cylindre til flydende gas til cigarettændere; artikler for rygere, dvs. metalcylindre med låg til cigaretskodder til at have i lommen; tobakspiberensere; rygepiberensere.
- 2) I øvrigt frifindes EUIPO.
- 3) Bambu Sales, Inc. og EUIPO betaler hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 148 af 4.4.2022.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Rimini Street mod EUIPO (OTHER COMPANIES DO SOFTWARE WE DO SUPPORT)

(Sag T-204/22) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – ordmærket OTHER COMPANIES DO SOFTWARE WE DO SUPPORT – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EU) 2017/1001]

(2023/C 127/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Rimini Street, Inc. (Las Vegas, Nevada, De Forenede Stater) (ved advokat E. Ratjen)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved E. Śliwińska og T. Frydendahl, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Sagsøgeren har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annulation af afgørelse truffet den 14. februar 2022 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1389/2021-4).

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Rimini Street, Inc. betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 222 af 7.6.2022.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Freixas Montplet m.fl. mod Regionsudvalget(Sag T-260/22) ⁽¹⁾

(Personalesag – tjenestemænd – forfremmelse – forfremmelsesåret 2021 – afgørelse om ikke at opføre sagsøgerens navn på listen over forfremmelsesværdige tjenestemænd – tidspunkt for vurdering af anciennitet i lønklassen – vedtægtens artikel 45, stk. 1 – ligebehandling)

(2023/C 127/47)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: David Freixas Montplet (Berchem-Sainte-Agathe, Belgien), Gustavo López Cutillas (Woluwe-Saint-Pierre, Belgien), Valeria Schirru (Bruxelles, Belgien) og Svetlozar Andreev (Bruxelles) (ved advokaterne L. Levi og P. Baudoux)

Sagsøgt: Regionsudvalget (ved B. Rentmeister, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Med et søgsmål støttet på artikel 270 TEUF har sagsøgerne nedlagt påstand om annullation af den af Regionsudvalget udfærdigede liste over forfremmelsesværdige tjenestemænd for forfremmelsesåret 2021, for så vidt som deres navne ikke er opført derpå.

Konklusion

- 1) Regionsudvalget frifindes.
- 2) David Freixas Montplet, Gustavo López Cutillas, Valeria Schirru og Svetlozar Andreev bærer deres egne omkostninger og betaler de af Regionsudvalget afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 244 af 27.6.2022.

Rettens dom af 15. februar 2023 — Das Neves mod Kommissionen(Sag T-357/22) ⁽¹⁾

(Personalesag – tjenestemænd – disciplinær forfølgning – advarsel – vedtægtens artikel 21 – ret til forsvar – ansvar)

(2023/C 127/48)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: José Das Neves (La Hulpe, Belgien) (ved advokat J.-P. Vandersteen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved T. Bohr og I. Melo Sampaio, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Med et søgsmål støttet på artikel 270 TEUF har sagsøgeren nedlagt påstand dels om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 12. oktober 2021, hvorved sagsøgeren blev givet en advarsel i henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), i bilag IX til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, dels om erstatning for det tab, som han hævder at have lidt som følge af denne afgørelse.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) José Das Neves betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 294 af 1.8.2022.

Rettens kendelse af 9. februar 2023 — Aziz mod Kommissionen**(Sag T-266/22) ⁽¹⁾****[Annulationssøgsmål – beskyttelse af personoplysninger – forordning (EU) 2018/1725 – procesreglementets artikel 76, litra d) – tilsidesættelse af formkrav – afvisning]****(2023/C 127/49)***Processprog: engelsk***Parter***Sagsøger:* Ahmad Aziz (Pietà, Malta) (ved advokat L. Cuschieri)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen (ved A. Bouchagiar og H. Kranenborg, som befuldmægtigede)**Sagens genstand**

Sagsøgeren har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF i det væsentlige nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse Ares(2022) 2457760 af 1. april 2022 og Kommissionens afgørelse Ares(2022) 3227480 af 26. april 2022 vedrørende sagsøgerens anmodninger om indsigt i sine personoplysninger og om berigtigelse af disse oplysninger.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Ahmad Aziz bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 359 af 19.9.2022.

Rettens kendelse af 9. februar 2023 — Aziz mod Kommissionen**(Sag T-286/22) ⁽¹⁾****[Annulationssøgsmål – beskyttelse af personoplysninger – forordning (EU) 2018/1725 – procesreglementets artikel 76, litra d) – tilsidesættelse af formkrav – afvisning]****(2023/C 127/50)***Processprog: engelsk***Parter***Sagsøger:* Ahmad Aziz (Pietà, Malta) (ved advokat L. Cuschieri)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen (ved A. Bouchagiar og H. Kranenborg, som befuldmægtigede)**Sagens genstand**

Sagsøgeren har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF i det væsentlige nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens stiltiende afgørelse af 16. maj 2022 om ikke at give sagsøgeren de personoplysninger, der vedrører ham, inden for den fastsatte frist.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Ahmad Aziz bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 359 af 19.9.2022.

Rettens kendelse af 14. februar 2023 — Laboratorios Ern mod EUIPO — Arrowhead Pharmaceuticals (TRiM)

(Sag T-428/22) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – indsigelsessag – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – ordmærket TRiM – de ældre nationale ordmærker RYM – den internationale registrering udløbet – bortfald af sagens genstand – uforment at træffe afgørelse)

(2023/C 127/51)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Spanien) (ved advokat S. Correa Rodríguez)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved A. Ringelhann og T. Frydendahl, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Arrowhead Pharmaceuticals, Inc. (Pasadena, Californien, De Forenede Stater)

Sagens genstand

Med et søgsmål støttet på artikel 263 TEUF har sagsøgeren, der er indehaver af de ældre spanske ordmærker RYM, nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 12. april 2022 af Andet Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1158/2021-2), hvorved sagsøgerens indsigelse mod, at international registrering nr. 1411062 vedrørende ordmærket TRiM, som den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO, Arrowhead Pharmaceuticals, Inc, er indehaver af, skulle ydes beskyttelse inden for Den Europæiske Union, blev forkastet.

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 326 af 29.8.2022.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 14. februar 2023 — Ferreira de Macedo Silva mod Frontex

(Sag T-595/22 R)

(Særlige rettergangsformer – personalesag – midlertidigt ansatte – afskedigelse før prøvetidens udløb – anmodning om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)

(2023/C 127/52)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Carlos Ferreira Miguel de Macedo Silva (Cercal do Alentejo, Portugal) (ved advokat L. Rolo)

Sagsøgt: Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex) (ved S. Karkala, som befuldmægtiget, bistået af advokat B. Wägenbaur)

Sagens genstand

Med søgsmålet støttet på artikel 278 TEUF og 279 TEUF har sagsøgeren anmodet om udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen truffet af Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex) den 29. august 2022 om opsigelse af hans kontrakt som midlertidigt ansat inden udløbet af prøvetiden.

Konklusion

- 1) Anmodningen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Sag anlagt den 6. januar 2023 — PS mod EU-Udenrigstjenesten

(Sag T-4/23)

(2023/C 127/53)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: PS (ved advokaterne S. Rodrigues og A. Champetier)

Sagsøgt: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse Ares (2022)6765407 truffet af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil den 30. september 2022 om afslag på sagsøgerens klage af 20. maj 2022 og — for så vidt som det er nødvendigt — afgørelse af 22. februar 2022 om afslag på sagsøgerens anmodning af 20. oktober 2021 om at blive tildelt erstatning annulleres.
- EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale et beløb på 65 000 EUR som økonomisk kompensation for skaden på sagsøgerens faglige omdømme, et beløb 75 000 EUR som økonomisk kompensation for skaden på sagsøgerens helbred og et beløb på 3 289 200 EUR som økonomisk kompensation for hans økonomiske skade.
- EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende om, at sagsøgte begik fejl og udviste en ulovlig adfærd, idet:
 - forflyttelsen af sagsøgeren til en anden stilling førte til en klar degradering af hans faglige niveau sammenlignet med det faglige niveau for de pligter og opgaver, som han var blevet ansat til ved EU-delegationen i det pågældende tredjeland
 - den tilsidesatte sin omsorgspligt, der normalt påhviler administrationen, idet den ikke tog hensyn til de alvorlige konsekvenser, som den pludselige afgørelse om at bringe sagsøgerens kontrakt til ophør og om at forflytte ham, medførte for hans trivsel og for hans familie.

2. Andet anbringende om, at sagsøgeren led skade, idet sagsøgtes fejlagtige adfærd havde alvorlige konsekvenser for sagsøgeren, der førte til to former for skade, successivt af faglig og ikke-økonomisk art:
 - for det første led sagsøgeren faglig skade og skade på sit omdømme
 - for det andet led sagsøgeren sundhedsmæssig og ikke-økonomisk skade.
3. Tredje anbringende om en åbenlys årsagsforbindelse mellem den fejl, som sagsøgtes har begået, og sagsøgerens skade.

Sag anlagt den 17. januar 2023 — UI mod Kommissionen

(Sag T-14/23)

(2023/C 127/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: UI (ved advokat S. Pappas)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Udvælgelseskomitéens afgørelse af 2. maj 2022 (»den første anfægtede afgørelse«) om afslag på anmodningen om fornyet gennemgang af komitéens afgørelse om ikke at give sagsøgeren adgang til den næste fase af den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AST-SC/10/20 — Sekretærer (SC 1/SC 2) (»udvælgelsesprøven«), ansættelsesmyndighedens stiltiende afgørelse om afslag af 7. oktober 2022 på sagsøgerens klage af 7. juni 2022 indgivet i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (»den anden anfægtede afgørelse«) og ansættelsesmyndighedens udtrykkelige afgørelse ARES (2022)s. 8274712 af 27. oktober 2022 om afslag på ovennævnte klage (»den tredje anfægtede afgørelse«) annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger i denne sag.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af meddelelse om udvælgelsesprøve EPSO/AST-SC/10/20 — Sekretærer (SC 1/SC 2) (»meddelelsen om udvælgelsesprøven«) med hensyn til den første og den anden anfægtede afgørelse, idet udvælgelseskomitéen fastsatte og anvendte nye adgangskriterier, der ikke er nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven.
2. Andet anbringende om en åbenbar fejl ved anvendelsen af reglerne i meddelelsen om udvælgelsesprøven med hensyn til den første og den anden anfægtede afgørelse. Sagsøgeren har gjort gældende, at eftersom de adgangskriterier, som udvælgelseskomitéen anvendte, er i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøven, skal de lades ude af betragtning. Den eneste lovlige og anvendelige regel for adgangsbetingelserne for ansøgerne i denne udvælgelsesprocedure er den, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Udvælgelseskomitéen begik en åbenbar fejl ved anvendelsen af denne regel.
3. Tredje anbringende om manglende angivelse af en tilstrækkelig og passende begrundelse med hensyn til den første og den anden anfægtede afgørelse. Sagsøgeren har anført, at udvælgelseskomitéen i sin afgørelse af 7. marts 2022 konkluderede, at sagsøgeren ikke opfyldte betingelserne for adgang til den næste fase af udvælgelsesprøven, idet vedkommende ikke havde syv års erhvervs erfaring med direkte tilknytning til arbejdsopgavernes art. Udvælgelseskomitéen nåede frem til denne konklusion alene på grundlag af de nye kriterier. I afgørelsen var der kun angivet et sammendrag af grundene, der var medtaget i afgørelsen som et hyperlink. Udvælgelseskomitéen bekræftede desuden denne afgørelse i sit svar af 2. maj 2022 på anmodningen om fornyet gennemgang ved blot at gentage begrundelsen for den oprindelige afgørelse af 7. marts 2022. Der blev ikke givet nogen nærmere forklaring, som kunne gøre det muligt for sagsøgeren at forstå begrundelsen for udvælgelseskomitéens afgørelse.

4. Fjerde anbringende, der er fremsat subsidært og med hensyn til den tredje anfægtede afgørelse, om tilsidesættelse af reglen i meddelelsen om udvælgelsesprøven for adgangsbetingelserne for ansøgerne. Sagsøgeren har anført, at den tredje anfægtede afgørelse også er ulovlig, idet den bekræfter anvendelsen af kriterier, der er i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøven.
5. Femte anbringende, der er fremsat subsidært og med hensyn til den tredje anfægtede afgørelse, om en åbenbar fejl ved anvendelsen af de nye kriterier, som udvælgelseskomitéen fastsatte. Sagsøgeren har anført, at selv om det måtte anerkendes, at udvælgelseskomitéen korrekt fastsatte nye adgangskriterier (hvilket ikke er tilfældet), skal det dog fastholdes, at udvælgelseskomitéen foretog et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af disse.

Sag anlagt den 2. februar 2023 — Acqua & Sole mod Kommissionen

(Sag T-39/23)

(2023/C 127/55)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Acqua & Sole Srl (Milano, Italien) (ved advokaterne P. Ferraris, E. Robaldo og F. Trolli)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 2. december 2022 C(2022) 8645 final om godkendelse af Italiens strategiske plan for den fælles landbrugspolitik for 2023-2027 annulleres, for så vidt som den ved at angive interventionerne i forbindelse med de miljømæssige og klimarelaterede forpligtelser som en forudsætning for at kunne opnå støtte fastsætter et forbud mod brug i landbruget af bioslam og af ethvert andet affaldsprodukt, der nyttiggøres i forbindelse med R10-operationer som omhandlet i Del IV i lovdekret nr. 152/2006, og foreskriver, at der udelukkende må anvendes godkendte gødningsprodukter som omhandlet i forordning (EU) 2019/1009 og/eller organiske gødningsprodukter, hvis bestanddele er indeholdt deri.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af forordning (EU) 2021/2115⁽¹⁾ og en tilsidesættelse af Europa-Kommissionens meddelelse »Ensuring availability and affordability of fertilizers — COM (2022) 590 final« af 9. november 2022.
 - Forordning (EU) 2021/2115 indeholder ved fastsættelsen af regler for tildeling af landbrugsstøtte ingen bestemmelser, der udelukker brug af bioslam eller produkter afledt heraf, hvilken brug inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik støttes af netop Europa-Kommissionen, som senest i meddelelsen »Ensuring availability and affordability of fertilizers — COM (2022) 590 final« af 9. november 2022 udtalte sig til fordel for brugen af slam i landbrug.
2. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af direktiv 2008/98/EF⁽²⁾ og direktiv (EU) 2018/851⁽³⁾, af principperne for den cirkulære økonomi og af direktiv 86/278/EØF⁽⁴⁾.
 - Det generelle forbud mod brug af bioslam ved nyttiggørelse i landbruget, der er fastsat i den af Kommissionen godkendte nationale strategiske plan for den fælles landbrugspolitik for 2023-2027, og således den ugunstige behandling af denne brug i forhold til gødningsprodukterne i forordning (EU) 2019/1009⁽⁵⁾, er i klar strid med den nuværende udviklingsmodel, der er vedtaget på fællesskabsniveau, og som er støttet på den såkaldte »cirkulære økonomi« og genanvendelse af affald til energiproduktion også med det formål at beskytte naturressourcer.

3. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af direktiv 86/278/EØF og markeds- og konkurrenceforvridning til skade for operatørerne i sektoren for nyttiggørelse af bioslam.

- Det generelle forbud mod brug af bioslam ved nyttiggørelse i landbruget fører til utilladelige og uberettigede konkurrencefordrejende virkninger, som ud over at være i strid med direktiv 86/278/EØF skader markedsstillingen for de øvrige operatører, der er aktive i sektoren for nyttiggørelse af bioslam og stiller disse ugunstigt i forhold til producenter af anden organisk gødning og kunstgødning.

4. Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF, af forordning (EU) 2021/2115 og af direktiv 86/278/EØF, manglende undersøgelse af urigtige gengivelser af faktiske omstændigheder, manglende opfyldelse af betingelser, selvmodsigelse, åbenbar mangel på logik, forskelsbehandling og alvorlig begrundelsesmangel.

- Den af Kommissionen godkendte strategiske plan for den fælles landbrugspolitik, er, for så vidt som den forbyder brug af bioslam og af andet nyttiggjort affald i forbindelse med R10-operationer og gødningsprodukter, der ikke falder ind under forordning (EU) 2019/1009, overhovedet ikke begrundet, hvilket viser, at der foreligger en manglende opfyldelse af de relevante betingelser samt en modstrid med forpligtelserne i lovgivningen om nyttiggørelse i landbruget af bioslam, og indebærer en utilladelig forskelsbehandling i forhold til andre gødningsprodukter.

5. Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af forordning (EU) 2021/2115 og en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

- Opnåelsen af de mål, der forfølges med de anfægtede miljø- og klimaforanstaltninger, er på ingen måde betinget af eller påvirket af brugen af bioslam i landbruget, idet brugen heraf er fuldstændig irrelevant med hensyn til at nå målene om miljøbeskyttelse og forbedring af landbrugsmetoder, således at den byrde, der er pålagt sagsøgeren, ud over at være uberettiget er uforholdsmæssig og urimeligt byrdefuld i forhold til det angiveligt beskyttede gode.

6. Det sjette anbringende vedrører en overskridelse af beføjelser, idet de blev udøvet i strid med det egentlige formål. Manglende opfyldelse af betingelserne for vedtagelse af forbud mod brug af slam og produkter afledt deraf.

- Idet beslutningen om i forbindelse med de anfægtede miljø- og klimaforanstaltninger at forbyde brug af slam ikke er teknisk eller videnskabeligt berettiget og i det væsentlige er ubegrundet set ud fra en teknisk synsvinkel, er den i strid med det forfulgte faktiske og afledte formål, som er at udelukke landbrugets genanvendelse af bioslam, hvorved en landbrugsvirksomhed, der ønsker at benytte sig deraf ved gødningen af sin jord, forvoldes en økonomisk ulempe.

7. Det syvende anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 70 i forordning (EU) 2021/2115 af 2. december 2021 og af proportionalitetsprincippet.

- Den af Kommissionen godkendte strategiske plan for den fælles landbrugspolitik fastsatte med hensyn til de anfægtede miljø- og klimaforanstaltninger en forpligtelsesperiode på fem år, mens artikel 70, stk. 3, i forordning (EU) 2021/2115 foreskriver en maksimal varighed på 24 måneder.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2011/2115 af 2.12.2021 om regler for støtte til strategiske planer, der udarbejdes af medlemsstaterne under den fælles landbrugspolitik og finansieres gennem Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1305/2013 og (EU) nr. 1307/2013 (EUT 2021, L 435, s. 1).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19.11.2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver (EUT 2008, L 312, s. 3).

(³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/851 af 30.5.2018 om ændring af direktiv 2008/98/EF om affald (EUT 2018, L 150, s. 109).

(⁴) Rådets direktiv af 12.6.1986 om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg (86/278/EØF) (EFT 1986, L 181, s. 6).

(⁵) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1009 af 5.6.2019 om fastsættelse af regler om tilgængeliggørelse på markedet af EU-gødningsprodukter og om ændring af forordning (EF) nr. 1069/2009 og (EF) nr. 1107/2009 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2003/2003 (EUT 2019, L 170, s. 1).

Sag anlagt den 30. januar 2023 — Hatherly mod EUAA**(Sag T-40/23)**

(2023/C 127/56)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Xavier James Hatherly (Hamrun, Malta) (ved advokat A. Grima)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA)**Sagsøgerens påstande**

- Bestyrelsens afgørelse nr. 121 af 3. november 2022 annulleres.
- Skrivelse om tilbagetrækning af ansættelsestilbud af 8. april 2022 i henhold til udvælgelsesprocedure med referencenr. EASO/2021/TA/007 vedrørende stillingen som administrativ assistent (Profil D: Indkøbsassistent) annulleres.
- EUAA's bestyrelse tilpligtes at bekræfte det omhandlede ansættelsestilbud og indsætte sagsøgeren i sin stilling pr. 22. marts 2022.
- EUAA tilpligtes at erstatte sagsøgerens indtægtstab til dags dato.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om en fejlagtig fortolkning af det »kvalifikationsbevis«, der kræves for den pågældende stilling.

- I bestyrelsens afgørelse er det anført, at »henvisningen til erhvervelse af »et uddannelsesbevis« i det omhandlede stillingsopslag anses for at svare til en henvisning til erhvervelse af et »kvalifikationsbevis for afslutning af uddannelsesniveaueet«, idet ansøgernes afslutning af det krævede uddannelsesniveau godtgøres ved de uddannelsesbeviser, de er i besiddelse af«.
 - I vedtægten, der går forud for bestyrelsens afgørelser, er »kvalifikationsbevis« ikke snævert defineret som et uddannelsesbevis, idet det i artikel 28, litra d), blot er angivet, at til tjenestemand kan kun udnævnes en person, der:

»med forbehold af bestemmelserne i artikel 29, stk. 2, har bestået en udvælgelsesprøve baseret på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver, på de i bilag III fastsatte betingelser«.
 - Ordet »kvalifikationsbevis« anses for nødvendigvis at henvise til et uddannelsesbevis, men hvis det var tilsigtet, at dette skulle være dets betydning, ville det have været angivet. Faktisk synes det at fremgå af både vedtægten og det europæiske uddannelsesglosar (som bestyrelsen henviser til i afgørelsen), at der er forskel på disse to termer. I denne henseende kan et kvalifikationsbevis opnås alene gennem eksamenskarakterer, som godtgør et bestemt akademisk præstationsniveau.
2. Andet anbringende om, at sagsøgerens kvalifikationer i henhold til det officielle tillæg til uddannelsesbeviset fra Maltas universitet ikke er blevet anerkendt.
- Europass-tillægget til eksamensbeviset, der blev udstedt af Maltas universitet i 2016, viser klart, at det krævede tilsvarende niveau blev opnået i 2013.
 - Dette dokument er udviklet af Europa-Kommissionen, Europarådet og UNESCO/CEPES. Som angivet i selve dokumentet er dets formål at tilvejebringe tilstrækkelige uafhængige oplysninger til at fremme international »gennemsigtighed« og retfærdig akademisk og faglig anerkendelse af kvalifikationer. Der er derfor ingen rimelig grund til, at det krævede tilsvarende niveau, der — således som det officielle tillæg til uddannelsesbeviset godtgør — blev opnået i 2013, ikke anerkendes. Den opfattelse, at kvalifikationer nødvendigvis skal godtgøres ved uddannelsesbeviser — der ikke omfatter officiel dokumentation, som bl.a. Europa-Kommissionen har udviklet — er ugrundet, idet Europass-tillægget ellers ikke ville have nogen funktion.

3. Tredje anbringende om, at den manglende anerkendelse af sagsøgerens kvalifikationer er diskriminerende, og at den efterfølgende tilbagetrækning af ansættelsestilbuddet er uforholdsmæssig.
- Ansøgere, som ophører med at studere på bachelorniveau efter to år eller mere, har ret til et uddannelsesbevis svarende til den uddannelseskomponent, der er krævet i stillingsopslaget
 - Efter sagsøgerens opfattelse opfylder denne periode på to år formålet lige så godt. I modsat fald ville der opstå en tilsyneladende diskriminerende situation, hvor ansøgere eventuelt ville have et højere uddannelsesniveau end krævet til stillingen, men blive anset for ikke at være kvalificerede til denne, blot fordi det endelige uddannelsesbevis blev udstedt efter det år, hvori det krævede niveau blev opnået, selv hvis de var i besiddelse af officiel bekræftelse fra et universitet i en medlemsstat som del af et sådant uddannelsesbevis givet til dette formål. En tilbagetrækning af et ansættelsestilbud udelukkende på det grundlag, at uddannelsesbeviset blev udstedt senere, alene fordi det dækker et andet niveau, er derfor diskriminerende og uforholdsmæssig på grund af en forsimplet og firkantet fortolkning, der er ugrundet.

Sag anlagt den 6. februar 2023 — UG mod ERCEA

(Sag T-45/23)

(2023/C 127/57)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: UG (ved advokat N. Flandin)

Sagsøgt: Forvaltningsorganet for Det Europæiske Forskningsråd (ERCEA)

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold.
- Følgelig annulleres sagsøgerens bedømmelsesrapport for 2021.
- Subsidiært annulleres bedømmelsesrapporten for 2021, for så vidt som den indeholder de anfægtede kommentarer.
- Samtidig og i det omfang, det er påkrævet, annulleres afgørelsen truffet af Forvaltningsorganet for Det Europæiske Forskningsråd den 26. oktober 2022, for så vidt som den gav afslag på sagsøgerens klage over vedkommendes bedømmelsesrapport for 2021.
- Forvaltningsorganet for Det Europæiske Forskningsråd tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om den omstændighed, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, en fejlagtig hensyntagen til tidligere bedømmelsesrapporter, en tilsidesættelse af artikel 43 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og en krænkelse af princippet om bedømmelsens årlige karakter.
 2. Andet anbringende om den omstændighed, at den anfægtede afgørelse og de anfægtede kommentarer er behæftede med åbenbart urigtige skøn, en tilsidesættelse af omsorgsprincippet, en manglende hensyntagen til den særligt forstyrrede professionelle kontekst grundet Covid-pandemien i 2021 og den uforholdsmæssige karakter af kommentarerne i forhold til den reelle situation.
-

Sag anlagt den 16. februar 2023 — Angelidis mod Parlamentet**(Sag T-49/23)**

(2023/C 127/58)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Angel Angelidis (Bruxelles, Belgien) (ved advokaterne M. Maes og J.-N. Louis)*Sagsøgt:* Europa-Parlamentet**Sagsøgerens påstande**

- Parlamentets disciplinærsanktion af 15. juli 2022 annulleres.
- Denne afgørelse fjernes fra sagsøgerens personlige aktmappe.
- Sagsøgeren tilbagebetales de beløb, der er blevet opkrævet af hans alderspension på grund af denne afgørelse, tillagt morarenter fra datoen for første opkrævning.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 50 000 EUR for den alvorlige ikke-økonomiske og økonomiske skade, der er lidt, herunder indgrebet i sagsøgerens familielivs fred, mens han samtidig skal understøtte sin alvorligt syge hustru.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 2 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union. Sagsøgeren har gjort gældende, at hans søn, der er myndig, ikke er blevet tillagt moderen i medfør af en lovbestemmelse af en kompetent myndighed. Sagsøgeren er følgelig af den opfattelse, at Parlamentet var forpligtet til at betale ham børnetilskud.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 1, litra a) og b), i administrationschefernes konklusion nr. 274/15. Sagsøgeren gør gældende, at Parlamentet i henhold til de ovennævnte bestemmelser burde være gået ud fra, at han faktisk forsørgede sin søn, og det kunne ikke kræve et bevis for den faktiske forsørgelse.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet sagsøgeren ikke er blevet hørt inden vedtagelsen af den sanktion, han er blevet pålagt, og det var åbenbart, at Parlamentets generalsekretær ikke var upartisk.

Sag anlagt den 13. februar 2023 — Alan m.fl. mod Kommissionen**(Sag T-69/23)**

(2023/C 127/59)

Processprog: italiensk

Parter*Sagsøgere:* Alan Srl (Zinasco, Italien), Evergreen Italia Srl (Milano, Italien), Agrorisorse Srl (Bergamo, Italien) og Azienda Agricola Allevi Srl (Sannazzaro de' Burgondi, Italien) (ved advokaterne P. Ferraris, E. Robaldo og F. Trolli)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 2. december 2022 C(2022) 8645 final om godkendelse af Italiens strategiske plan for den fælles landbrugspolitik for 2023-2027 annulleres, for så vidt som den ved at angive interventionerne i forbindelse med de miljømæssige og klimarelaterede forpligtelser som en forudsætning for at kunne opnå støtte fastsætter et forbud mod brug i landbruget af bioslam og af ethvert andet affaldsprodukt, der nyttiggøres i forbindelse med R10-operationer som omhandlet i Del IV i lovdekret nr. 152/2006, og foreskriver, at der udelukkende må anvendes gødningsprodukter som omhandlet i forordning (EU) 2019/1009 og/eller organiske gødningsprodukter, hvis bestanddele er indeholdt deri.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat syv anbringender.

1. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af forordning (EU) 2021/2115⁽¹⁾ og en tilsidesættelse af Europa-Kommissionens meddelelse »Ensuring availability and affordability of fertilizers — COM (2022) 590 final« af 9. november 2022.
 - Forordning (EU) 2021/2115 indeholder ved fastsættelsen af regler for tildeling af landbrugsstøtte ingen bestemmelser, der udelukker brug af bioslam eller produkter afledt heraf, hvilken brug inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik støttes af netop Europa-Kommissionen, som senest i meddelelsen »Ensuring availability and affordability of fertilizers — COM (2022) 590 final« af 9. november 2022 udtalte sig til fordel for brugen af slam i landbrug.
2. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af direktiv 2008/98/EF⁽²⁾ og direktiv (EU) 2018/851⁽³⁾, af principperne for den cirkulære økonomi og af direktiv 86/278/EØF⁽⁴⁾ og forordning (EU) 2019/1009⁽⁵⁾ af 5. juni 2019.
 - Det generelle forbud mod brug af bioslam ved nyttiggørelse i landbruget, der er fastsat i den af Kommissionen godkendte nationale strategiske plan for den fælles landbrugspolitik for 2023-2027, og således den ugunstige behandling af denne brug i forhold til gødningsprodukterne i forordning (EU) 2019/1009, er i klar strid med den nuværende udviklingsmodel, der er vedtaget på fællesskabsniveau, og som er støttet på den såkaldte »cirkulære økonomi« og genanvendelse af affald til energiproduktion også med det formål at beskytte naturressourcer, og tager hverken hensyn til den aktuelle og væsentlige manglende gennemførelse af forordning (EU) 2019/1009 eller den omstændighed, at det samme forbud ud over, at det heller ikke stiltiende har ophævet direktiv 86/278, ikke berører den italienske lovgivning om gødningsprodukter (lovdekret nr. 75/2010).
3. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af direktiv 86/278/EØF og markeds- og konkurrenceforvridning til skade for operatørerne i sektoren for nyttiggørelse af bioslam.
 - Det generelle forbud mod brug af bioslam ved nyttiggørelse i landbruget fører til utilladelige og uberettigede konkurrencefordrejende virkninger, som ud over at være i strid med direktiv 86/278/EØF skader markedsstillingen for de øvrige operatører, der er aktive i sektoren for nyttiggørelse af bioslam, og stiller disse ugunstigt i forhold til producenter af anden organisk gødning og kunstgødning.
4. Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF, af forordning (EU) 2021/2115 og af direktiv 86/278/EØF, manglende undersøgelse af urigtige gengivelser af faktiske omstændigheder, manglende opfyldelse af betingelser, selvmodsigelse, åbenbar mangel på logik, forskelsbehandling og alvorlig begrundelsesmangel.
 - Den af Kommissionen godkendte strategiske plan for den fælles landbrugspolitik er, for så vidt som den forbyder brug af bioslam og af andet nyttiggjort affald i forbindelse med R10-operationer og gødningsprodukter, der ikke falder ind under forordning (EU) 2019/1009, overhovedet ikke begrundet, hvilket viser, at der foreligger en manglende opfyldelse af de relevante betingelser samt en modstrid med forpligtelserne i lovgivningen om nyttiggørelse i landbruget af bioslam, og indebærer en utilladelig forskelsbehandling i forhold til andre gødningsprodukter.

5. Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af forordning (EU) 2021/2115 og en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.
- Opnåelsen af de mål, der forfølges med de anfægtede miljø- og klimaforanstaltninger, er på ingen måde betinget af eller påvirket af brugen af bioslam i landbruget, idet brugen heraf er fuldstændig irrelevant med hensyn til at nå målene om miljøbeskyttelse og forbedring af landbrugsmetoder, således at den byrde, der er pålagt sagsøgerne, ud over at være uberettiget er uforholdsmæssig og urimeligt byrdefuld i forhold til det angiveligt beskyttede gode.
6. Det sjette anbringende vedrører en overskridelse af beføjelser, idet de blev udøvet i strid med det egentlige formål. Manglende opfyldelse af betingelserne for vedtagelse af forbud mod brug af slam og produkter afledt deraf.
- Idet beslutningen om i forbindelse med de anfægtede miljø- og klimaforanstaltninger at forbyde brug af slam ikke er teknisk eller videnskabeligt berettiget og i det væsentlige er ubegrundet set ud fra en teknisk synsvinkel, er den i strid med det forfulgte faktiske og afledte formål, som er at udelukke landbrugets genanvendelse af bioslam, hvorved en landbrugsvirksomhed, der ønsker at benytte sig deraf ved gødningen af sin jord, forvoldes en økonomisk ulempe.
7. Det syvende anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 70 i forordning (EU) 2021/2115 af 2. december 2021 og af proportionalitetsprincippet.
- Den af Kommissionen godkendte strategiske plan for den fælles landbrugspolitik fastsatte med hensyn til de anfægtede miljø- og klimaforanstaltninger en forpligtelsesperiode på fem år, mens artikel 70, stk. 3, i forordning (EU) 2021/2115 foreskriver en maksimal varighed på 24 måneder.

-
- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2011/2115 af 2.12.2021 om regler for støtte til strategiske planer, der udarbejdes af medlemsstaterne under den fælles landbrugspolitik og finansieres gennem Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1305/2013 og (EU) nr. 1307/2013 (EUT 2021, L 435, s. 1).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19.11.2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver (EUT 2008, L 312, s. 3).
- (³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/851 af 30.5.2018 om ændring af direktiv 2008/98/EF om affald (EUT 2018, L 150, s. 109).
- (⁴) Rådets direktiv af 12.6.1986 om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg (86/278/EØF) (EFT 1986, L 181, s. 6).
- (⁵) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1009 af 5.6.2019 om fastsættelse af regler om tilgængeliggørelse på markedet af EU-gødningsprodukter og om ændring af forordning (EF) nr. 1069/2009 og (EF) nr. 1107/2009 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2003/2003 (EUT 2019, L 170, s. 1).

Sag anlagt den 14. februar 2023 — Data Protection Commission mod Det Europæiske Databeskyttelsesråd

(Sag T-70/23)

(2023/C 127/60)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Data Protection Commission (ved solicitors D. Young, A. Bateman og R. Minch samt barristers B. Kennelly, SC, D. Fennelly og E. Synnott)

Sagsøgt: Det Europæiske Databeskyttelsesråd (EDPB)

Sagsøgerens påstande

- Andet punktum i afgørelsens punkt 198 annulleres.

- Andet punktum i afgørelsens punkt 487 annulleres.
- EDPB tilpligtes at betale de omkostninger, som Data Protection Commission har afholdt i forbindelse med sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for påstanden om annullation af andet punktum i punkt 198 og 487 i bindende afgørelse nr. 3/2022 om den tvist, der er indbragt af Irish SA vedrørende Meta Platforms Ireland Limited og dette selskabs tjeneste Instagram (databeskyttelsesforordningens artikel 65), har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om, at EDPB overskred sine beføjelser i henhold til artikel 65, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ (herefter »databeskyttelsesforordningen«) ved i afgørelsens punkt 198 og 487 at pålægge Data Protection Commission i) at foretage en ny undersøgelse og ii) at udfærdige et nyt udkast til afgørelse i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 60, stk. 3.
2. Det andet anbringende om, at EDPB tilsidesatte databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 24), og artikel 65, stk. 1, litra a), ved fejlagtig at fortolke disse bestemmelser således, at de tillægger EDPB beføjelse til at pålægge Data Protection Commission i) at foretage en ny undersøgelse og ii) at udfærdige et nyt udkast til afgørelse i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 60, stk. 3.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Sag anlagt den 15. februar 2023 — RT France mod Rådet

(Sag T-75/23)

(2023/C 127/61)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: RT France (Boulogne Billancourt, Frankrig) (ved advokat E. Piwnica)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2022/2477 af 16. december 2022 om ændring af afgørelse 2014/145/FUSP om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed annulleres, for så vidt som den vedrører organisationen »TV-Novosti« og de selskaber, denne ejer.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/2476 af 16. december 2022 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 269/2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed, annulleres, for så vidt som den vedrører organisationen »TV-Novosti« og de selskaber, denne ejer.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger
- De heraf følgende retsvirkninger fastslås.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at Rådet har tilsidesat begrundelsespligten.

2. Andet anbringende om, at Rådet har tilsidesat ejendomsretten, som følger af artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
3. Tredje anbringende om, at Rådet har tilsidesat friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som følger af artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder.
4. Fjerde anbringende om, at Rådet har givet de anfægtede retsakter en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder.

Sag anlagt den 17. februar 2023 — Beauty Biosciences mod EUIPO — Société de Recherche Cosmétique (BEAUTYBIO)

(Sag T-80/23)

(2023/C 127/62)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Beauty Biosciences LLC (Dallas, Texas, De Forenede Stater) (ved advokat D. Mărginean)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Société de Recherche Cosmétique SARL (Luxembourg, Luxembourg)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Beauty Biosciences LLC

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket BEAUTYBIO — EU-varemærke nr. 16 919 342

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. december 2022 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1038/2022-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres således, at ugyldighedsbegæringen forkastes i sin helhed, og at registreringen af det anfægtede varemærke opretholdes for alle varer i klasse 3.
- Den anfægtede afgørelse omgøres således, at ugyldighedsbegæringen forkastes i sin helhed, og at registreringen af det anfægtede varemærke opretholdes for alle varer i klasse 3.
- Société de Recherche Cosmétique SARL tilpligtes at betale de omkostninger, der er afholdt af Beauty Biosciences LLC i forbindelse med den foreliggende sag, sagen for appelkammeret og sagen for annullationsafdelingen.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med denne forordnings artikel 7, stk. 1, litra c)
 - Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med denne forordnings artikel 7, stk. 1, litra b).
-

Sag anlagt den 17. februar 2023 — Beauty Biosciences mod EUIPO — Société de Recherche Cosmétique (BEAUTYBIO SCIENCE)

(Sag T-81/33)

(2023/C 127/63)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Beauty Biosciences LLC (Dallas, Texas, De Forenede Stater) (ved advokat D. Mărginean)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Société de Recherche Cosmétique SARL (Luxembourg, Luxembourg)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Beauty Biosciences LLC

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket BEAUTYBIO SCIENCE — EU-varemærke nr. 16 919 301

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. december 2022 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1039/2022-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres således, at ugyldighedsbegæringen forkastes i sin helhed, og registreringen af det anfægtede varemærke for alle de registrerede varer i klasse 3, opretholdes.
- Den anfægtede afgørelse ændres således, at ugyldighedsbegæringen forkastes i sin helhed, og registreringen af det anfægtede varemærke for alle de registrerede varer i klasse 3, opretholdes.
- Société de Recherche Cosmétique SARL tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået for Beauty Biosciences LLC i den foreliggende sag, i sagen for appelkammeret og i sagen for annullationsafdelingen.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med samme forordnings artikel 7, stk. 1, litra c).
- Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med samme forordnings artikel 7, stk. 1, litra b).

Sag anlagt den 17. februar 2023 — Data Protection Commission mod Det Europæiske Databeskyttelsesråd**(Sag T-84/23)**

(2023/C 127/64)

*Processprog: engelsk***Parter**

Sagsøger: Data Protection Commission (ved solicitors D. Young, A. Bateman og R. Minch samt barristers B. Kennelly, SC, D. Fennelly og E. Synnott)

Sagsøgt: Det Europæiske Databeskyttelsesråd (EDPB)

Sagsøgerens påstande

- Andet punktum i punkt 203 og 454 i Det Europæiske Databeskyttelsesråds (EDPB) bindende afgørelse nr. 4/2022 om den tvist, der er indbragt af Irish SA i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 65, vedrørende Meta Platforms Ireland Limited og dette selskabs tjeneste Instagram, annulleres.
- EDPB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om, at EDPB overskred sine beføjelser i henhold til artikel 65, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ (herefter »databeskyttelsesforordningen«) ved at pålægge Data Protection Commission (herefter »den irske tilsynsmyndighed«) i) at foretage en ny undersøgelse og ii) at udfærdige et nyt udkast til afgørelse i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 60, stk. 3.
2. Det andet anbringende om, at EDPB tilsidesatte databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 24), og artikel 65, stk. 1, litra a), ved fejlagtig at fortolke disse bestemmelser således, at de tillægger EDPB beføjelse til at pålægge den irske tilsynsmyndighed i) at foretage en ny undersøgelse og ii) at udfærdige et nyt udkast til afgørelse i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 60, stk. 3.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Sag anlagt den 20. februar 2023 — DGC Switzerland mod EUIPO (cyberscan)**(Sag T-85/23)**

(2023/C 127/65)

*Processprog: tysk***Parter**

Sagsøger: DGC Switzerland AG (Zürich, Schweiz) (ved advokat N. Medler)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket cyberscan — registreringsansøgning nr. 18 607 123

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 19. december 2022 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1587/2022-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres;
- Sagen hjemvises til undersøgeren til fornyet behandling.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001;
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 20. februar 2023 — Kande Mupompa mod Rådet

(Sag T-88/23)

(2023/C 127/66)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Alex Kande Mupompa (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf og A. Guillerme)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2022/2412 af 8. december 2022 ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 5 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/2401 af 8. december 2022 ⁽²⁾, annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 5 i bilag I til denne forordning.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelsen af retten til forsvar. Sagsøgeren har i denne henseende gjort flere klagepunkter gældende om tilsidesættelsen af sagsøgerens rettigheder i forbindelse med de procedurer, der førte til Rådets vedtagelse og forlængelse af de restriktive foranstaltninger over for denne, og navnlig tilsidesættelsen af sagsøgerens ret til at blive hørt under acceptable forhold.

2. Andet anbringende vedrørende Rådets anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn angående sagsøgerens involvering i handlinger, der udgør alvorlige krænkelse af menneskerettighederne i Den Demokratiske Republik Congo. Sagsøgeren har kritiseret konteksten for den fornyede behandling, der gik forud for den anfægtede forlængelse af de restriktive foranstaltninger, og har bestridt enhver form for aktuel involvering i de omstændigheder, der ligger til grund for afgørelsen om at opføre sagsøgeren på listen over de personer, der er omfattet af afgørelse 2010/788/FUSP.

-
- (¹) Rådets afgørelse (FUSP) 2022/2412 af 8.12.2022 om ændring af afgørelse 2010/788/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Den Demokratiske Republik Congo (EUT 2022, L 317, s. 122).
- (²) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/2401 af 8.12.2022 om gennemførelse af artikel 9 i forordning (EF) nr. 1183/2005 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Den Demokratiske Republik Congo (EUT 2022, L 317, s. 32).

Sag anlagt den 20. februar 2023 — Boshab mod Rådet

(Sag T-89/23)

(2023/C 127/67)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Évariste Boshab (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf og A. Guillerme)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2022/2412 af 8. december 2022 (¹) annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 5 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/2401 af 8. december 2022 (²), annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 5 i bilag I til denne forordning.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til de i sag T-88/23, Kande Mupompa mod Rådet, fremsatte.

-
- (¹) Rådets afgørelse (FUSP) 2022/2412 af 8.12.2022 om ændring af afgørelse 2010/788/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Den Demokratiske Republik Congo (EUT 2022, L 317, s. 122).
- (²) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2022/2401 af 8.12.2022 om gennemførelse af artikel 9 i forordning (EF) nr. 1183/2005 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Den Demokratiske Republik Congo (EUT 2022, L 317, s. 32).
-

Sag anlagt den 21. februar 2023 — Revisionsretten mod Allianz Insurance Luxembourg**(Sag T-93/23)**

(2023/C 127/68)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Den Europæiske Revisionsret (ved C. Lange-Tramoni, K. Kantza og B. Schäfer, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Allianz Insurance Luxembourg (Luxembourg, Luxembourg)**Sagsøgerens påstande**

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at skaderne vedrørende de revnede eller ødelagte vinduer samt, at pudsen på ydermuren af fundamentet på Revisionsrettens K3-bygning har løsnet sig, henhører under anvendelsesområdet for den 10-årige og 2-årige kontrakt om ansvarsforsikring.
- Allianz Insurance Luxembourg tilpligtes at godtgøre omkostningerne i forbindelse med skaderne, der på nuværende tidspunkt er opgjort til 90 145 EUR for vinduerne og 89 809,55 UR med hensyn til fundamentets ydermur, sammenlagt 179 954,55 EUR, samt de lovbestemte renter fra datoen for forkyndelse af nærværende stævning over for Allianz Insurance Luxembourg.
- Det fastslås, at Allianz Insurance Luxembourg har tilsidesat sine kontraktmæssige forpligtelser, der følger af den 10-årige og 2-årige kontrakt om ansvarsforsikring.
- Allianz Insurance Luxembourg tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende vedrørende dennes ret til godtgørelse af skader, der er konstateret efter Allianz Insurance Luxembourgs færdiggørelse af K3-bygningen i dennes egenskab af forsikrer i medfør af den 10-årige og 2-årige kontrakt om ansvarsforsikring (herefter »ansvarsforsikringen«). I denne henseende har sagsøgeren, hvad angår de to skader, gjort gældende, at Allianz Insurance Luxembourg i henhold til vilkårene i den nævnte kontrakt skal bære samtlige udgifter, der er i denne forbindelse er afholdt af sagsøgeren, samt de udgifter, der har været nødvendige for de hertil knyttede reparationer.

Med hensyn til skaderne vedrørende vinduerne har sagsøgeren gjort gældende, at de er dækket af garantien i ansvarsforsikringen som skjulte mangler i forbindelse med bygninger, og at den angivelige sontring, som Allianz Insurance Luxembourg har fastlagt mellem på den ene side projekteringsfejl og/eller produktionsfejl, der er sket under fremstillingsprocessen af vinduerne, og på den anden side konstruktionsfejl, ikke er relevant.

Med hensyn til skaden vedrørende fundamentets ydermur har sagsøgeren gjort gældende, at den udelukkelsesbestemmelse, som Allianz Insurance Luxembourg har påberåbt sig vedrørende de skader, der er forårsaget af den manglende opfyldelse eller delvise opfyldelse af kontraktlige forpligtelser, ikke finder anvendelse på afsluttede bygningsarbejder, og at den omstændighed, at skaden kan repareres, ikke rejser tvivl om denne konklusion.

Sag anlagt den 23. februar 2023 — Medela mod EUIPO (THE SCIENCE OF CARE)**(Sag T-97/23)**

(2023/C 127/69)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Medela Holding AG (Baar, Schweiz) (ved advokaterne M. Hartmann, S. Fröhlich og H. Lerchl)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af ordmærket »THE SCIENCE OF CARE« — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 635 852

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. december 2022 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1163/2022-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse om delvist afslag på ansøgningen om udstrækning af beskyttelsen for international registrering nr. 1 635 852, THE SCIENCE OF CARE, annulleres, for så vidt som klagen over afslaget på beskyttelse for dette varemærke for tjenesteydelserne »Udleje af brystpumper og vakuumpumper; Konsulentbistand og information vedrørende medicinske produkter; Rådgivningsvirksomhed i forbindelse med medicinske apparater og instrumenter« i klasse 44 herved blev afslået.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001;
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 23. februar 2023 — Atomico Investment mod EUIPO — Gomes Tominaga (atomic fund)

(Sag T-98/23)

(2023/C 127/70)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Atomico Investment Holdings Limited (Road Town, De Britiske Jomfruøer) (ved advokat S. Malynicz)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Augusto Gomes Tominaga (Amsterdam, Nederlandene)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Augusto Gomes Tominaga

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket atomic fund — registreringsansøgning nr. 17 796 781

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 9. december 2022 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 324/2022-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og den anden part, såfremt sidstnævnte intervenserer i sagen, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 24. februar 2023 — Darila mod EUIPO — Original Buff (Buffet)**(Sag T-101/23)**

(2023/C 127/71)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: Michal Darila (Bratislava, Slovakiet) (ved advokat M. Holič)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Original Buff, SA (Igualada, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Michal Darila

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket Buffet — registreringsansøgning nr. 18 285 108

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. december 2022 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 528/2022-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse omgøres.
- Indsigelsesafdelingens afgørelse vedrørende indsigelse nr. B 3 136 022 stadfæstes.
- Indsigelsen forkastes.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 24. februar 2023 — Data Protection Commission mod EDPB**(Sag T-111/23)**

(2023/C 127/72)

*Processprog: engelsk***Parter**

Sagsøger: Data Protection Commission (ved B. Kennelly, SC, Barristers-at-Law D. Fennelly og E. Synnott samt Solicitors D. Young, A. Bateman og R. Minch)

Sagsøgt: Det Europæiske Databeskyttelsesråd (EDPB)

Sagsøgerens påstande:

- Punkt 222 og 326.8 i Det Europæiske Databeskyttelsesråds (EDPB) bindende afgørelse nr. 5/2022 om den tvist, der er indbragt af Irish SA i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 65, vedrørende WhatsApp Ireland Limited, annulleres.
- EDPB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om, at EDPB overskred sine beføjelser i henhold til artikel 65, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁽¹⁾ (herefter »databeskyttelsesforordningen«) ved at pålægge Data Protection Commission i) at foretage en ny undersøgelse og ii) at udfærdige et nyt udkast til afgørelse i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 60, stk. 3.
2. Det andet anbringende om, at EDPB tilsidesatte databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 24), og artikel 65, stk. 1, litra a), ved fejlagtig at fortolke disse bestemmelser således, at de tillægger EDPB beføjelse til at pålægge Data Protection Commission i) at foretage en ny undersøgelse og ii) at udfærdige et nyt udkast til afgørelse i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 60, stk. 3.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EØS-relevant tekst) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Sag anlagt den 2. marts 2023 — Papier-Mettler mod EUIPO (formen på en bærepose)

(Sag T-113/23)

(2023/C 127/73)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Papier-Mettler KG (Morbach, Tyskland) (ved advokaterne D. Graetsch og M. Bergermann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om det tredimensionale EU-varemærke (formen på en bærepose) — registreringsansøgning nr. 18 580 604

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 19. december 2022 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 764/2022-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling for appellkammeret.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 2. marts 2023 — Papier-Mettler mod EUIPO**(Formen på en bærepose)****(Sag T-114/23)**

(2023/C 127/74)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Papier-Mettler KG (Morbach, Tyskland) (ved advokaterne D. Graetsch og M. Bergermann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om tredimensionalt EU-varemærke (formen på en bærepose) — registreringsansøgning nr. 18 580 606

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 19. december 2022 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 765/2022-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling for appelkammeret.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Rettens kendelse af 17. februar 2023 — Mylan Ireland mod EMA**(Sag T-653/20) ⁽¹⁾**

(2023/C 127/75)

Processprog: engelsk

Formanden for Ottende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 433 af 14.12.2020.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA